

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

BUTLLETÍ

[99]

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE **LLOBREGAT**

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana de
Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 — Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Subscripció anual 2021: 36 euros. Exemplars solts 10 euros.

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE E

SANT FELIU DE

LLOBREGAT L

L

T

U

B

NÚM 99 (2021)
30 DE JUNY
DE 2021

SUMARI

- 163 **BISBE DIOCESÀ**
- 164 Escrits dominicals**
- 164 *Resurrecció de la fraternitat (2-5-2021)*
- 165 *Resurrecció de la llibertat: ser mare (9-5-2021)*
- 166 *Lliures per a la glòria (16-5-2021)*
- 167 *Gloriar-se (23-5-2021)*
- 168 *Orar la Trinitat (30-5-2021)*
- 169 *El cos de Déu (6-6-2021)*
- 170 *Existència eucarística (13-6-2021)*
- 171 *Per la vida humana (20-6-2021)*
- 172 *El dret del desvalgut (27-6-2021)*
- 173 Cartes i exhortacions pastorals**
- 173 *Als responsables de la comissió de Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia*
- 174 *Acceptació del nou confessor del monestir de Sant Benet de Montserrat*
- 174 *Nomenament del P. Noriega com a capellà del Monestir de Sant Benet de Montserrat*
- 175 **SECRETARIA GENERAL**
- 176 Decrets**
- 176 *Decret 11/21. Renovació d'arxipreste de Piera-Capellades*
- 176 *Decret 12/21.- Renovació dels membres del Consell Pastoral Diocesà*
- 178 Nomenaments**
- 178 *Nomenaments parroquials i no parroquials*
- 179 Altres informacions**
- 179 *Convocatòria a preveres i diaques per a la trobada presencial de fi de curs*
- 181 **VIDA DIOCESANA**
- 182 Crònica diocesana**
- 182 *MAIG*
- 184 *JUNY*
- 187 **ORGANISMES DIOCESANS**
- 188 Consell Pastoral Diocesà**
- 188 *Reunió del 19-6-2021*
- 189 Consell del Presbiteri**
- 189 *Reunió del 3-6-2021*
- 191 **DELEGACIONS DIOCESANES**
- 192 Mitjans de Comunicació**
- 192 *Carta al clergat amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials*
- 193 Joventut**
- 193 *Trobada +18*
- 194 Pastoral vocacional**
- 194 *Ministeris de lector i acòlit*
- 194 *Ordenació presbiteral del diaca Samuel Gutiérrez Aparcero*
- 194 *Ordenació diaconal del seminarista Joan Francesc Cortés i Ribot*
- 195 Vida consagrada**
- 195 *Carta del delegat per la Jornada Pro Orantibus*
- 196 *Pastoral de la salut*
- 196 *Carta sobre la Pasqua del Malalt*
- 199 **PASTORAL SOCIAL**
- 200 Càritas diocesana**
- 200 *Corpus 2021: Aferrats a l'esperança. Corpus, un cos d'esperança*
- 201 *Corpus 2021: #SiguemMésPoble*

203 DOCUMENTS

204 Província Eclesiàstica de Barcelona

204 *Mons. Salvador Cristau, nou administrador diocesà del Bisbat de Terrassa*

204 *Pelegrinatge pel territori de l'Hospitalitat de Lourdes*

205 Conferència Episcopal Tarraconense

205 *Comunicat de la reunió n. 244*

207 Conferència Episcopal Espanyola

207 *Reunión de la Comisión Permanente*

210 Santa Seu

210 *Missatge del Papa Francesc per a la 107a Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2021*

213 *Carta apostòlica en forma de «motu proprio» Antiquum Ministerium del Papa Francesc amb la qual s'institueix el ministeri de catequista*

217 *«Per una Església sinodal: comunió, participació i missió» XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes*

221 *Missatge del papa Francesc amb motiu de la 1a Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran*

225 Altres informacions

225 *Setmana Laudato Si'*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

Resurrecció de la fraternitat (2-5-2021)

Una de les realitats humanes que més urgentment han de ressuscitar per Pasqua és la fraternitat.

La raó d'aquesta urgència és, senzillament, que la fraternitat està morta. Està morta en els seus graus més ínfims, és a dir, en el més elemental de la vida, en el terreny social, en el polític, en el cultural, on es detecta la falta d'unitat d'acció, d'idea, de projecte. A ningú se li amaga que un dels problemes més apressants avui és l'atomització de grups, de treballs, d'iniciatives: cadascun es refugia en els seus amics afins i els conjunts resultants miren de vèncer, en una mena de lluita competitiva, per a ser més influents i eficaços...

Això passa, d'una manera evident, en la societat civil. Però també —reconeguem-ho— en l'Església, que és molt més greu. Perquè la fraternitat forma part de la definició de l'Església, és part de la seva “definició”. Més encara, la idea de fraternitat es queda curta a l'hora d'aplicar-la a l'Església: l'Església és “comunió” de germans i el seu model i la seva font està, com sabem, en la comunió que existeix en la Trinitat, entre el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Això vol dir que la manca a l'Església de fraternitat – comunió és una autèntica traïció a si mateixa.

¿Quina fraternitat ressuscita en la Pasqua?

Recordem que Jesús va utilitzar la paràbola de la vinya per a subratllar la unitat que cadascun de nosaltres ha de mantenir amb Ell, per a donar fruit. Però amb aquesta paràbola ens dona a conèixer com entén Ell que ha de ser la unitat entre nosaltres mateixos. Si una sarment mira una altra sarment, li semblarà diferent i encara, potser, estranya i fins i tot en sentirà enveja, la podrà veure com a enemiga en la competència per donar més fruit, ser més atractiva, triomfar a la vista del llaurador i de la resta de la vinya. És així com es desenvolupa la nostra convivència. Llavors diem a la sarment: has de respectar l'altre, mira'l amb bons ulls, sigues solidari, tingues sentiments positius i bons, seràs més feliç...

L'experiència ens diu que per aquesta via obtenim un èxit molt relatiu. Jesús ens diria una altra cosa molt més profunda. No sabem si més eficaç, però sí molt més duradora i autèntica. Ens diria: “Troba el teu germà mitjançant la connexió que tens amb el cep, el tronc, que porta i transmet la saba, és a dir, la connexió amb mi. Veuràs que el teu germà també està unit a mi, per ell passa la mateixa saba que a tu et dona vida: jo no l'exclo, com no t'exclo a tu; ell viu gràcies al mateix amor que a tu et fa viure. Ell, com tu, té la forma d'“un do” rebut, com tu tens una altra forma ‘de do’, segons el qual dona els seus fruits...”

Així entenem que la fraternitat —comunió que uneix els cristians en una sola Església— es basa en la gratuïtat de l'amor rebut de Crist. Entenem que el menyspreu, l'enfrontament, les enveges, l'entossudiment dels uns enfront dels altres, provenen en el fons de “la lògica del mèrit”, de

l'apropiació, individual o col·lectiva, dels valors i del treball.

Sant Pau, davant les divisions i la competitivitat que existia en la comunitat de Corint formulava la gran pregunta: ¿què tens que no hakis rebut? (1Co 4,7). No tots ho entendran i viuran, però la fraternitat així construïda serà ferment d'una fraternitat social.

Resurrecció de la llibertat: ser mare (9-5-2021)

Llegeixo la premsa sense deixar de respirar l'aire de Pasqua. I sé que en la Pasqua ressuscita la llibertat. L'home nou, que ressuscita en Crist és, abans de res, lliure, dirà sant Pau (cf. 2Co 3,17). Ahora recuerdo l'estima que, si més no de paraula, tenim a les mares, fins al punt de dedicar-los un dia, amb la consegüent felicitació, regal, etc.

Tots dos sentiments s'uneixen en una sorprenent contradicció en llegir la premsa. Un article comenta la notícia d'un estudi de la Universitat Complutense de Madrid, titulat "Aparar la llibertat, causa de la baixa fecunditat". El resultat d'aquest estudi sociològic és aclaparador. En 2019 els nascuts per dona en edat fèrtil a Espanya són 1'17 i l'edat mitjana de les mares que tenen un primer fill és de 32'2 anys. L'alta valoració de la llibertat, conclou l'estudi, com a autonomia personal, com a possibilitat de llibertat de moviment, fa posposar la maternitat —paternitat. Aquesta és vista com una subjecció i un condicionant total per a ser autònoms. És a dir, maternitat— paternitat contra llibertat.

Recordo l'impressionant estudi del professor Alejandro Macarrón Larumbe "El suïcidi demogràfic d'Espanya" (2011). Per

aquesta via caminem cap a una mena de suïcidi col·lectiu.

En absolut pensem que la dona és l'única responsable d'aquesta situació. Reconeixem que existeixen causes que hi contribueixen, com ara obstacles econòmics i socials; així, la coneguda dificultat de conciliar treball professional i maternitat. Però potser la causa principal sigui una manera d'entendre la llibertat que condueix a la solitud, a la degradació i fins i tot a l'esclavitud. En el mateix diari, dues pàgines més endavant, es pot llegir un altre article que exposa el problema de la legislació sobre la prostitució: davant un projecte de llei que en busca l'abolició, pel vincle necessari de fet entre prostitució i abús o explotació, es presenta un altre projecte que permet la prostitució lliurement assumida, al·ludint el dret de la "llibertat sexual" de la dona. Sorprenent argument del dret a la llibertat individual per a deixar-se explotar i utilitzar com un objecte, a canvi de diners. Ens sorprèn, perquè creiem que el cos no és un objecte, sinó que "és persona" i la persona és també el seu cos.

Naturalment la prostitució i l'ajornament o negació de la fertilitat són problemes en si diferents. No hi entrem. Però hi ha un punt en el qual conflueixen: la manera d'entendre la llibertat.

La llibertat, l'home o la dona lliure, que ressusciten per Pasqua, són éssers humans que, abans de res, estimen. I l'amor, certament, vincula, però aquest mateix vincle allibera, perquè ens fa ésser més. Els enamorats es veuen atrets i units, però quan es vinculen per amor, senten que són més feliços. Només si un dels dos introdueix la queixa que "ja no se sent lliure" la unió entra en crisi.

Per a un cristià és una fal·làcia la contraposició entre llibertat i maternitat. Ser mare (pare) forma part d'aquell principi que va formular Jesús: “ningú no té amor més gran que el qui dóna la seva vida pels qui estima” (Jn 15,13). Ningú és més lliure que qui dona la seva vida per amor.

Lliures per a la glòria (16-5-2021)

La Resurrecció de Crist allibera la persona humana íntegrament. Allibera la seva paraula, la seva vida, els seus sentiments, els seus afectes, la seva intel·ligència, etc. I com que la Resurrecció de Crist conclou en la seva glorificació (Ascensió), també diem que tota la persona humana és glorificada.

És molt important saber què significa això de “ser lliure per a la glòria, ser lliure per a ser glorificat”.

Fa un temps, el professor A. López Quintás responia a preguntes entorn de “l'emergència educativa” en la qual estem tots ficats. Mitjançant un exemple clar explicava com naixia la llibertat creativa: amb uns papers en blanc, deia, es pot fer el que vulguis; però si hi escric una partitura musical, m'haig de cenyir al que hi posa, tot i que em permet produir la bellesa d'una melodia... En aquest segon cas s'és més lliure. I a la pregunta sobre la utilitat que aquest tipus d'experiències tenia en la tasca educativa responia:

“Sí, cal descobrir noves fonts de formació, perquè tot és poc per a entusiasmar els nens i joves amb els valors en el clima actual de glorificació del negatiu”

Sí que entenem què significa glorificar. Sobretot quan malauradament veiem que “és glorificat allò més negatiu”. Què és glorificat en el món mediàtic? Seguint la paràbola del professor, glorificar la lliber-

tat del qui fa amb els papers el que vulgui és destructiu; glorificar la llibertat del qui interpreta la partitura mitjançant l'aprenentatge i l'esforç creatiu és permetre-li créixer. La seva llibertat és per a la veritat i la bellesa.

Aquesta llibertat és la que ressuscita i és glorificada en Crist.

Més concretament, en Crist és glorificada la llibertat de qui va assumir la condició de Servent Sofrent per amor. És a dir, d'aquell que, integrant la seva pobresa i la seva feblesa, va utilitzar la seva llibertat per a estimar.

G. Ravasi va compondre “El cant de l'ase” que ens remet al bell poema de G. K. Chesterton titulat així, “L'ase”. Era l'ase que va portar damunt seu Jesús el Diumenge de Rams. L'ase és, davant del poderós i bell cavall, un animal menyspreat, burlat, maltractat, encarnació del súbdit una mica fracassat i una mica oprimat. Però el poema acaba amb aquestes paraules que responien a les burlas:

“Necis! jo també vaig tenir la meua hora dolça, la meua hora de glòria vaig tenir jo també: un gran clam omplia les meves oïdes, i hi havia una mar de palmes als meus peus!”

No sols va tenir “la seva hora de glòria”. Ens permetem pensar que aquest ase va ser glorificat en l'Ascensió del Senyor. Perquè en Crist és glorificat tot aquell que el serveix portant-lo amb humilitat, per tal que Ell sigui aclamat.

I així arribem a copsar que de l'Ascensió sorgeix, s'allibera, la missió. És la missió dels qui veuen en l'horitzó el món i la humanitat glorificats. Porten al damunt i en el propi cor el Crist i van anunciant la Bona Nova amb les seves paraules i les seves obres.

Aleshores en ells i en el món la llibertat és acomplerta.

Gloriar-se (23-5-2021)

No ens sona bé l'expressió "gloriar-nos", encara que gairebé no la fem servir. En català es podria substituir per "estar molt cofoi de si mateix". Si se'm permet, podem dir que significa un "excés" d'autoestima.

No ens agraden les persones que van de triomfadors per la vida: hi veiem vanitat, prepotència, orgull.

Tot i així, sant Pau usa aquesta paraula moltes vegades. I avui també hi ha els qui, a la vista d'estadístiques i d'estudis sociològics, coneixent a més l'estat psicològic dels cristians, ens diuen que estem molt baixos d'autoestima enfront d'un món i d'una societat que veiem poderosa i dominant. Uns diran que ens ho mereixem, perquè en el passat hem estat prepotents, o perquè hem comès errors i pecats i en el fons volem fins i tot dominar...

Reconeixem el fet que hi ha un sentiment molt estès entre els cristians de desempament, una mena de complex i por de manifestar-se i actuar com a tals. ¿Ens falta seguretat en el que som? ¿Té avui valor la nostra fe? ¿Som nosaltres mateixos culpables, dignes de marginació, silenciament o menyspreu?...

Sant Pau no hi tenia cap problema. Ell sabia que el gran error de la seva vida era haver-se gloriat en coses que no tenien valor; que havia comès el gran error de gloriar-se en el que ara veia buit i una pèrdua... Però ara sí, després d'haver cregut en Crist, sabia i proclamava "que es gloriava en el Senyor" (cf. *Fil* 3,3); i no precisament en savieses, mèrits, forteses, sinó en la creu i en les seves febleses.

Avui celebrem que la glòria contemplada en Jesucrist que se'n pujà al cel és participada ja per nosaltres en rebre el seu mateix Esperit. Avui l'Esperit de Jesucrist vol passar al nostre interior i habitar estant en la nostra carn feble. Aquesta és la millor medicina contra la baixa autoestima.

Perquè l'autoestima que s'adquireix mitjançant l'acumulació de qualitats, mèrits i triomfs; l'autoestima que "cura psicològicament les nostres depressions", potser mitjançant el reconeixement aliè, tard o d'hora s'esvaeix. I, a més, té un efecte secundari més greu, que és l'autoengany, l'enlairament, la dependència de la pròpia imatge. I encara pitjor, es basa en una idea d'una convivència competitiva, suscita enveges i conflictes...

"Tots necessitem ser estimats (valorats) per uns altres, i quan ho percebem adquirim seguretat i alegria". És veritat, però això no és sinó la superfície d'una veritat més profunda.

- L'amor que realment em fa viure és gratuït, és a dir, no es basa en les meves qualitats.
- És un amor de l'ésser més poderós, que no obstant això s'ha fet menyspreable per mi, fins a compartir la meva feblesa.
- És un amor que em fa amable, perquè em regala el do del seu amor, és a dir, del seu Esperit.

I aquest do és real en mi, tant si tinc com si no tinc qualitats, tant si tinc com si no tinc mèrits, que despertin l'admiració i l'afecte dels altres. Aquest és el nostre valor, la base de la nostra estabilitat, la font de la nostra llibertat i de la nostra alegria.

En això ens gloriem, amb la més sincera humilitat, perquè tot ho hem rebut i aquesta mateixa glòria també la compar-

teixo amb el meu germà, amb qui ni tan sols goso comparar-me. Així neix i es gloria l'Església.

Orar la Trinitat (30-5-2021)

És interessant preguntar-se per què l'Església ha intuït que el dia que celebrem el misteri de la Trinitat pot ser també el dia en què recordem els monjos i monges orants, és a dir, aquells que lliuren tota la vida a l'oració, especialment contemplativa, a la vida en comú i al treball.

Llegeixo els testimoniatges d'algunes monges i monjos, que apareixen en el fulllet que ens envia la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada, i em crida l'atenció el que signa la Gna. Mª Pilar Avellaneda Ruiz, del monestir cistercenc de las Huelgas de Burgos. Comença així:

“Un cor orant no viu de teories i retòrica, sinó que trepitja la realitat que vivim, i sap llibar la mel en allò quotidià de la vida, per a donar-la a tastar als altres”

Segueix, citant Jr 15,19, que li serveix d'inspiració: “(Diu el Senyor:) si destries allò que val del que no té valor, jo parlaré per la teva boca”. Una altra traducció: “si treus l'escòria del metall, jo parlaré per la teva boca”. Aquesta referència ens fa recordar aquest capítol del profeta Jeremies que és tan proper a l'evangelitzador avui i al creient que desitgi donar testimoniatge de la seva fe, fins i tot dins del sofriment. Un sofriment que en el cas del profeta ve del rebuig a la seva paraula per part del poble. Però també un sofriment, que, com assenyala el testimoniatge d'aquesta monja, pot procedir de qualsevol causa, com és el cas de la pandèmia.

El profeta havia pregat entre sanglots, fins i tot retraient a Déu que fos com un

“rierol enganyós”. Havia pregat devorant les paraules de Déu, que li proporcionaven goig i pau. Però quan parlava al poble, tot era rebuig, fracàs, crítica, fins a veure's forçat a viure en soledat...

Orar la Trinitat és tocar el cor de Déu: la més perfecta comunicació, la plena comunió, l'amor més sublim mai somiat. Contemplar la Trinitat és descans i consol. D'aquí l'alegria del veritable orant.

Però el veritable orant no és un àngel que viu ja el goig ple de la contemplació, encara que se li assembla. El veritable orant trepitja la terra i sent als seus peus la tremolor de la humanitat sofrint. Més encara, el seu cor, dilatat per la mateixa oració, desenvolupa una gran sensibilitat cap al dolor del món. I la raó està en el fet que, en pregar, no ho fa a un ésser sense nom, amagat, llunyà, com sol veure's en altres espiritualitats, sinó que entra en comunió amb la Trinitat, que és “una comunitat absolutament oberta” per amor. Tan oberta que el Verb, la segona persona, s'abaixà per tal de compartir aquest dolor de la humanitat. I no sols això, sinó que va compartir el dolor més radical del món, per a retornar-li l'esperança.

Quina esperança? Justament l'esperança de tornar al goig de la Trinitat, incorporar la humanitat a aquell espai de comunió plena, on es compleixen tots els nostres anhels.

Llavors, es comprèn que Déu no és un rierol enganyós, com deia la protesta de Jeremies i diem tantes vegades nosaltres quan el sofriment es fa més dur de suportar. Déu – Trinitat és una deu inescotable, eterna, d'amor real, efectiu i històric, que es va vessant en el món des de Jesucrist. També potser des de nosaltres, orants i oradors, que de tant en tant se'ns conce-

deix tocar la Trinitat i en donem testimoniatge.

El cos de Déu (6-6-2021)

La pandèmia ha posat en qüestió moltes coses i ha desvetllat molts interrogants que restaven soterrats i només afloraven de tant en tant, quan les circumstàncies ho forçaven. Això ha passat en tots els àmbits de la vida i, per descomptat, en el terreny de la fe. No ho considerem una desgràcia, sinó una oportunitat de guarició, perquè allò que està malalt i amagat acaba podrint-se i pot arribar a ser mortal.

Un d'aquests interrogants es planteja a partir del fet que el confinament ens ha forçat a viure la fe a casa, prescindint de la missa i, en general de la vida dels sagraments. Els nous sistemes de comunicació han facilitat aquesta vivència. Són una gran ajuda. Tot i això, que per a molts ha estat un descobriment, ha provocat alhora la pregunta: aquesta experiència no està malament!, per què hem d'anar a missa? I la por al contagi, unit a la mandra, precipiten la decisió: “no cal anar a missa”. A més, per què els sagraments?; el perdó, la fe, els compromisos (matrimoni, sacerdocí), ¿no són abans de res quelcom que es viu en el cor, entre cadascun i Déu? ¿No té raó la reforma protestant quan diu que sols són expressió del que hom creu, i que per tant se'n pot prescindir? ¿No hi ha moltes espiritualitats que et fan viure la interioritat del cor, que és el més important? “Déu i jo, Déu (o el que sigui aquest ésser que imagino) i la meua interioritat és el que em dona pau...”.

Tot i així, la pandèmia ha suscitat un altre sentiment contraposat: sentim una veritable ànsia del contacte físic. La neces-

sitat de l'abraçada a la persona estimada, a la persona que, segurament hom podia veure o escoltar cada dia per via telemàtica. Alguna cosa ens passa que no n'hi ha prou amb la paraula, ni la imatge “a distància”... El gest presencial, el contacte físic, afegeix veritat a l'afecte interior. La presència física, aquest sagrament de l'esperit!

Per aquesta via podem albirar quelcom del que Déu sentia dins seu, deixant-se portar pel seu amor al món i a la humanitat creada. Ell certament podia estimar de veritat a tothom, però ¿com arribarien els homes i dones a conèixer-lo i estimar-lo amb plena veritat, tal com eren, és a dir, no sent àngels ni esperits purs, sinó éssers de carn i ossos? I així, va decidir prendre carn humana, real i històrica. Des de llavors, Déu, el Déu de Jesucrist, es fa accessible en carn humana.

Sembla que Déu sentia alguna cosa semblant a l'ànsia que viu avui la gent per “l'abraçada”, el petó, donar-se la mà. Una tradició teològica i espiritual molt antiga anomena l'Encarnació “l'abraçada de Déu a la humanitat”.

Per això, encara que ens sembla estrany (i els teòlegs hi donarien un munt d'explicacions), diem que existeix la carn i el cos de Déu. Així va ser en Jesucrist. I així s'esdevé entre nosaltres quan, en combregar, diem “Amén” a l'aclamació “el Cos de Crist”. Un “Amén” a tocar i assaborir el Cos Eucarístic de Crist, i també el seu Cos Místic, que som l'Església, tots els germans.

L'amor perfecte cerca la celebració sensible. En ella s'activen tots els nostres sentits, els corporals, els psicològics, els espirituals, per a rebre i donar, sentir-se estimat i estimar. I així, diem que en la litúrgia, particularment en la celebració de

l'Eucaristia, es realitza el misteri que som: una comunió visible de germans en Crist.

Existència eucarística (13-6-2021)

L'Eucaristia és tan important que determina tota una manera de viure.

Sovint, els qui no van a missa ens fan la coneguda crítica: “No sé per què anar a missa, si els que hi aneu cada diumenge no sou millors, potser sou pitjors, que els altres...” És una mala excusa per a no complir. Uns altres potser ens diran allò de: “el que has après, has de posar-ho en pràctica”, com si anar a missa fos com una classe de moral.

Naturalment que hem de ser autèntics i conseqüents. Però, segurament, qui parla així no sap què és l'Eucaristia. L'Eucaristia és una experiència, una vivència que pretén embolcallar tota la persona, des de la seva capacitat de coneixement, fins a la seva sensibilitat estètica, passant per la seva voluntat, la seva capacitat afectiva, el seu cos, la seva memòria, el seu instint, etc. Perquè és talment una experiència de l'Esperit Sant.

Una altra cosa és que els qui hi participem no ens deixem penetrar per l'Esperit.

Quan diem que és una vivència, volem expressar que hi passa quelcom semblant al que busquem en els encontres amb persones que estimem. És possible que de la visita als nostres pares o a un amic “traiguem algun profit” (una ensenyança, una ajuda, etc.). Però aquesta utilitat no pot justificar la visita. El que hi busquem és viure l'experiència d'estimar i de ser estimats. I això és el més important, allò que mai no pot faltar.

Quelcom semblant passa, en un grau més profund, en l'Eucaristia. Perquè, així

com la nostra persona, des del cor, va formant-se sobretot a base d'“experiències de trobades” (no sols d'ensenyaments rebuts o d'habilitats reeixides), així la freqüència de l'Eucaristia a la nostra vida va construint en nosaltres una manera de viure i de ser. És a dir, va bastint el Crist en nosaltres.

En aquest sentit, qui viu de veritat l'Eucaristia no pot deixar de pensar, sentir o estimar com ho fa Jesucrist. Ha de seguir la seva mateixa lògica, els seus mateixos criteris de vida, la seva mateixa mirada.

Sant Joan de la Creu, en el “Romance sobre la Trinidad”, va escriure:

“(El proyecto de Dios Padre) Una esposa que te ame, mi Hijo darte quería... Y comer pan a una mesa, del mismo que yo comía... (Designio de la Encarnación) En los amores perfectos, esta ley se requería: que se haga semejante el amante a quien quería; que la mayor semejanza más deleite contenía...”

Combregar quan celebrem la missa “és menjar el mateix pa que alimenta la Trinitat”, és a dir, assimilar el seu mateix amor. I quan participem de l'Eucaristia, entrem en aquesta manera de viure, en aquesta lògica de la vida que impulsa a buscar l'altre com a semblant, com a germà, per a compartir amb ell la més “gran delectació”. És el que va fer Déu amb nosaltres quan el Verb va prendre la nostra carn i quan Ell desitja romandre per a nosaltres en el Sagrament.

Tot això ho han viscut els grans sants, encara que no hagin sabut explicar-ho. Perquè la qüestió no consisteix a donar grans raons, sinó a viure-ho i testimoniar-ho.

Sempre m'han impressionat aquests grans sants que dedicaven llargues hores

d'adoració davant l'Eucaristia i alhora eren veritables herois de l'amor al proïsme, de les causes socials, del servei als més pobres.

En definitiva, l'Eucaristia havia conformat el seu cor.

Per la vida humana (20-6-2021)

El proper dia 25 entra en vigor la nova Llei Orgànica que regula l'eutanàsia, que la permet en determinats casos i circumstàncies.

Aquest fet és greu. No sols per la llei en si mateixa, la pràctica concreta de la qual planteja molts seriosos problemes, sinó, sobretot, per les raons que pretenen defensar-la. És a dir, per la mentalitat en la qual es basa. En definitiva, considerem que és una llei que, promulgada pretesament per respecte a la llibertat individual, en realitat atempta contra la dignitat mateixa de la persona humana.

Criticar o lluitar contra aquesta llei pot semblar que es pretén entaular una batalla enfront dels legisladors o dels polítics que la defensen. No és així, de cap manera. El que es pretén és defensar la vida i la dignitat de la persona. Concretament es pretén precisament el dret a una mort digna.

En aquest cas, com en tants d'altres, mirem de donar raó de la nostra postura, encara que d'antuvi acceptem que potser no s'accepten els nostres motius, per la senzilla raó que partim de conceptes de "dignitat humana, llibertat, drets humans", diferents. La nostra voluntat continua sent no "vèncer", sinó convèncer mitjançant el diàleg. I no per aconseguir una major influència o poder, sinó perquè desitgem salvar l'ésser humà. Desitgem

salvar en concret la persona humana en la seva integritat i, d'una manera particular, la persona humana feble i sofrent.

Què és l'eutanàsia? Com passa en el cas de l'avortament intencionat, es pot vestir amb paraules més o menys suaus, però en definitiva l'eutanàsia és una acció del metge que busca provocar la mort del pacient, a fi d'evitar-li un sofriment. L'eutanàsia pretén solucionar el sofriment mantant el qui pateix.

En positiu, volem oferir la postura de l'Església, secundada per la ciència, la intel·ligència, el coneixement de la realitat i la competència d'un gran nombre de professionals i associacions internacionals del món de la salut.

Pretenem una mort digna per a aquella persona que pateix i es troba en un estat terminal de la seva vida. Què entenem per "una mort digna"?

- La mort "més digna" és aquella que és acceptada i assumida lliurement, després d'una informació clara sobre l'estat de salut i els possibles tractaments.
- És aquella que es dona havent rebut tota l'atenció sanitària possible per a la sanació, sense l'aplicació de tractaments desproporcionats (aferrissament terapèutic), però, si és el cas, amb l'administració de les cures paliatives correctes per a l'alleujament del dolor.
- És la mort esdevinguda en circumstàncies de respecte i afecte, si pot ser amb la companyia d'éssers estimats i amb l'atenció espiritual adequada, segons la fe i les conviccions pròpies.

Per què es defensa l'eutanàsia i no es promou el tractament de cures paliatives? ¿No serà que en defensar l'eutanàsia ens

estem traient un pes de sobre?; ¿no serà que ens molesta que el malalt que sofreix al nostre costat constitueixi una càrrega, personal i econòmica, per a nosaltres, per a la societat?; ¿no serà que l'eutanàsia és la solució més fàcil, còmoda i rendible?

La mort és el moment en què es posa en joc la gran qüestió del sentit de la vida. I és la fe allò que il·lumina aquesta decisiva qüestió: què significa viure, morir, emmalaltir, sofrir, treballar, gaudir, créixer, estimar, etc. Per això la mort ha de ser l'acte “més humà”, el moment que demana preparació remota i, si pot ser, consciència present.

El dret del desvalgut (27-6-2021)

Seguim compromesos en la defensa de la vida humana.

I hem reconegut la dificultat que trobem per a iniciar un diàleg obert i sincer amb els qui defensen l'eutanàsia. Tal com diem, partim de conceptes de “dignitat humana, llibertat, drets humans”, diferents. És inevitable en aquest punt relacionar la qüestió de l'eutanàsia amb la de l'avortament provocat. En tots dos casos trobem el mateix obstacle: el diàleg que vaig mantenir amb una defensora de l'avortament provocat va arribar a un punt en què ja no podíem avançar. Ella tenia molt clar que el dret a la llibertat individual de la mare prevalia sobre el dret a viure del fill engendrat en el seu si.

Un altre dia vaig ser convidat a un col·legi per a trobar-me amb els alumnes de l'últim curs de batxillerat. Manguérem un diàleg lliure. Una jove em va interpel·lar dient que per quina raó l'Església no acceptava l'eutanàsia en cas de malalts terminals i afectats per grans sofriments,

si ells la demanaven. Vaig notar, per la seva vehemència, que potser havia conegut de prop algun cas semblant. Per això vaig començar responent que jo coneixia casos concrets de persones en situació de profund dolor i abocades a una mort certa. Però vaig acabar dient que, per als cristians, la vida d'una persona val, és digna de ser viscuda, estigui en la situació que estigui, mentre aquesta persona pugui estimar (independentment del nivell de consciència actual). Ella va respondre que hi ha situacions en què no es pot estimar.

Arribarem a un punt en què les concepcions bàsiques sobre “amor”, “valor i dignitat”, dret a viure, sentit de l'existència, etc. anaven per camins diferents. Crec que era ocasió de testimoniar davant el grup de joves aquests missatges, que són centrals en la nostra fe. No sé si me'n vaig sortir.

Com donar a entendre que no som —ras i curt— lliures, no tenim simplement dret a ser-ho, sinó que “és la Veritat el que ens fa lliures” (Jn 8,31-32), una Veritat, ben cert, que cal buscar i que s'aconsegueix després d'un seguiment constant i apassionat...?

La veritat d'una persona malalta terminal, afectada pel dolor, per a nosaltres, és molt diferent de la veritat i el valor que li sol donar una societat basada en la utilitat, el rendiment o la denominada “qualitat de vida”. Què significa “qualitat de vida” en boca d'un jutge, que ha de sentenciar segons la llei vigent, o d'un sanitari que apunta la possibilitat de l'eutanàsia, o d'un familiar del malalt, que, en nom de l'afecte, autoritza l'eutanàsia?

No cal recordar aquí que l'Església no defensa el sofriment, sinó l'aplicació de cures paliatives en casos extrems.

L'inici de la vida humana, com el seu final, estan marcats pel desvaliment. Però “desvalgut”, per al cristià (i per a no pocs inspirats en un sa humanisme) no significa “no-vàlid” per a la vida, sinó veritablement digne d'ésser particularment estimat, que requereix l'ajuda dels qui encara “som vàlids”... fins que Déu vulgui.

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Als responsables de la comissió de Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

Sant Feliu de Llobregat, 3-5-2021

Gà. Andreu Martínez
Gna. Natàlia Aldana
Comissió de Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

Benvolguts,

He rebut la vostra carta invitació a la celebració dels 50 anys de les Trobades d'Animadors de Cants per a la Litúrgia, el proper 8 de maig a Montserrat.

Moltes gràcies per la vostra invitació. Us comunico que amb molt de gust participaré en la celebració de l'Eucaristia, a les 11h del dissabte dia 8. Considero un esdeveniment que mereix la nostra acció de gràcies a Déu, pel servei que han suposat aquestes Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia i també, com no, per a l'Església, que es troba a si mateixa en la celebració comunitària dels Misteris de Déu.

Esperant veure'ns aviat, rebeu la nostra més cordial salutació.

*Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Acceptació del nou confessor del monestir de Sant Benet de Montserrat

Sant Feliu de Llobregat, 18-5-2021

Rvdma. M. Maria del Mar Albajar
Abadessa
Monestir de Sant Benet
08199 Montserrat (Barcelona)

Benvolguda M. Abadessa,

He rebut la vostra carta del dia 13 del present mes de maig, on m'informeu que en reunió capitular, celebrada el dia 9 de març passat, ha estat escollit, per majoria absoluta, el P. Josep Enric Parellada, monjo del Monestir de Santa Maria de Montserrat, com a nou confessor de la comunitat del Monestir de Sant Benet de Montserrat, en substitució del P. Joan Recasens, monjo del mateix Monestir.

Alhora també referiu que el P. Josep Enric Parellada ho ha acceptat amb el consentiment del P. Abat Josep M. Soler.

Per la present acuso rebuda de la vostra comunicació.

Rebeu la meva cordial salutació,

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Nomenament del P. Noriega com a capellà del Monestir de Sant Benet de Montserrat

Sant Feliu de Llobregat, 18-5- 2021

Rvdma. M. Maria del Mar Albajar
Abadessa
Monestir de Sant Benet
08199 Montserrat (Barcelona)

Benvolguda M. Abadessa,

He rebut la vostra carta del passat dia 13 del present mes de maig, on m'informeu del desig de la comunitat de renovar el P. Emili Solano, monjo del Monestir de Santa Maria de Montserrat, que durant deu anys ha realitzat el servei de capellà.

En la mateixa carta també referiu la consulta al P. Abat Josep M. Soler i la seva proposta perquè aquest servei recaigui en la persona del P. Carles Xavier Noriega, monjo de la comunitat benedictina de Santa Maria de Montserrat.

Per la present, i no obstant en res, nomeno el P. Carles Xavier Noriega, monjo benedictí del Monestir de Santa Maria de Montserrat, com a capellà per a la comunitat de monges Benedictines del Monestir de Sant Benet de Montserrat.

Rebeu la meva cordial salutació,

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Secretaria General

DECRETS

Decret 11/21. Renovació d'arxipreste de Piera-Capellades

Sant Feliu de Llobregat, 25-06-2021

Havent de procedir a la renovació del càrrec d'arxipreste dels Arxiprestats de Piera-Capellades, Anoya i Sant Boi de Llobregat, que finalitzen el seu nomenament el 26 de setembre de 2021;

Pel present decret disposem el següent:

1. Es procedirà a la consulta prèvia al nomenament d'arxiprestes en els arxiprestats esmentats més amunt, dins un termini que finirà el 20 de setembre de 2021;

2. La consulta es farà d'acord amb les normes aprovades el 3 de juliol de 2007 (Decret 08/07), i que declaro vigents. Es presentarà una acta de la votació, concretant el dia, els assistents i el resultat de la consulta;

3. Encarreguem a la Secretaria general del Bisbat que organitzi el desenvolupament de la consulta, juntament amb els Vicaris Episcopals de les dues Vicaries i els corresponents arxiprestes.

4. Els nous arxiprestes dels esmentats Arxiprestats, seran nomenats per un període que finirà el setembre de 2025.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 12/21.- Renovació dels membres del Consell Pastoral Diocesà

Sant Feliu de Llobregat, 25-06-2021

Havent de procedir a la constitució del Consell Pastoral Diocesà de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, segons el que preveïen els Decrets Episcopals 07/09, 08/09 de 17 de juny de 2009;

Creient convenient endarrerir un any les renovacions dels membres del Consell Pastoral Diocesà, a causa de la Pandèmia per Coronavirus SARS-CoV-2;

Havent tractat l'assumpte en el Consell Episcopal i havent-ho consultat i aprovat pels membres del Consell Pastoral Diocesà, en la reunió de data 19 de juny de 2021;

Pel present document, endarrerim un any les renovacions dels membres del Consell Pastoral Diocesà corresponents als anys 2021 i 2023, passant a renovar-se el novembre del 2022 i del 2024 respectivament, i constituïm el Consell Pastoral de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat que, presidit pel senyor Bisbe Agustí Cortés Soriano, estarà format per:

Membres nats

Mn. Josep M. Domingo Ferrerons, Vicari general

Mn. Xavier Aymerich Miñarro, Vicari episcopal

Mn. Joan Peñafiel Maireles, Vicari episcopal

Mn. Joan Pere Pulido Gutiérrez, Secretari general i Cancellier

Membres elegits:

Representants territorials:

Fins al novembre de 2022

Sra. M^a del Mar Escoda Vendrell, Arxiprestat del Garraf

Sra. Elvira Andrés Sabater, Arxiprestat de Piera-Capellades

Sr. Joan Puigròs Colell, Arxiprestat de Montserrat

Sra. Maria Pilar Lozano Ferrer, Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat

Sr. Miquel Àngel Parejo Sisquella, Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat

Fins al novembre de 2024

Sra. Roser Pons Freixes, Arxiprestat de Vilafranca del Penedès

Sra. Montserrat Torres Rosés, Arxiprestat d'Anoia

Sra. Mari Carmen Vélez Blasco, Arxiprestat de Bruguers

Sr. Salvador Baqués Cid, Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts

Membres elegits

Representats funcionals:

Fins al novembre de 2022

Gna. Maria Cruz Sanz Roldán, Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica

Sra. Gemma Fabrés Casals, Pastoral diocesana de Joves, àmbit parroquial

Sr. Pere Joan Giralte Rovira, Pastoral diocesana d'Adults, àmbit parroquial

Sr. Ferran González Segador i Sra. Rut Sales Chiva, Pastoral diocesana de la família, àmbit moviments

Sr. Miguel Gasol Brach, Pastoral de la Salut

Sr. Josep Dalmau Cortijo, Àmbit de la tercera edat – Vida Creixent

Sra. Ana Maria García Hita, Col·lectiu de professors de religió i moral catòlica

Mn. Josep M. Rufas Martínez, DP, Àmbit de l'economia diocesana

Sra. Ana María Rubio García, Àmbit de la Pastoral Social

Un representant masculí d'instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica pendent d'elegir.

Fins al novembre de 2024

Mn. Xavier Artigas Manetas, DP, Diaques permanents diocesans

Sra. Blasa García García, Catequesi

Gna. Núria Moragas Salvi, Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica.

Sr. Sergio Carmona Cruz i Sra. Míriam Lorente Valls, Pastoral diocesana de la família, àmbit Acol·lidors de promesos

Sr. Oriol Sánchez González, Pastoral de joves, àmbit moviments

Sr. Joan Carles de Miguel Capdevila, Pastoral diocesana d'Adults, àmbit moviments

Un representant del Secretariat del Consell del Presbiteri

Membres designats pel senyor Bisbe

Per tal de completar la composició del Consell Pastoral, segons el que es preveu a l'article 6.4 dels Estatuts, continuaran com a membres del Consell:

Sr. Joan Torrents Andreu

Sr. Ramon Eduard Carbonell Pujol, Director de Càritas Diocesana

Sra. Maria Antònia Estévez Illescas, àmbit de la tercera edat

Sra. Elena de la Serna Usina, pastoral de Joventut

Sr. Lluís Gonzalo Pasqual, Arxiprestat de Bruguers

Sr. Francisco Inarejos de las Heras, Comunitat Neocatecumenal

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del senyor Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller

NOMENAMENTS

Nomenaments parroquials i no parroquials

- Amb data 3 del mes de maig de 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat el Sr. Francisco José Cardona Vidal per al càrrec de jutge per a la Sala del Tribunal Eclesiàstic d'aquesta Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, on exercirà les respectives funcions, d'acord amb les prescripcions canòniques, amb totes les facultats, drets i prerrogatives que li són pròpies, esperant-ne un eficaç servei a l'Església diocesana.

- Amb data 16 del mes de maig 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat Mn. Samuel Gutiérrez Aparicio per al càrrec de vicari de la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels.

- Amb data 21 del mes de maig de 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat el Sr. Josep Dalmau Cortijo per al càrrec de membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'àmbit de la Tercera Edat, Vida Creixent, fins al 18 de novembre de 2021, esperant que exercirà aquesta tasca com un eficaç servei a l'Església.

- Amb data 21 del mes de maig de 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat la Sra. Maria Antònia Estévez Illescas

per al càrrec de membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'àmbit de la Tercera Edat, Vida Creixent, fins al 18 de novembre de 2021, esperant que exercirà aquesta tasca com un eficaç servei a l'Església.

- Amb data 25 del mes de maig de 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat el Sr. Joan Puiggròs Collell per al càrrec de membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'Arxiprestat de Montserrat, fins al 18 de novembre de 2021, esperant que exercirà aquesta tasca com un eficaç servei a l'Església.

- Amb data 31 de mes de 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat, temporalment, de l'11 de juliol al 10 d'agost de 2021, el Sr. Joan Torras i Ferret per al càrrec de Vicesecretari general i Vicecanceller de la Cúria de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, com a col·laborador del nostre ministeri en l'Església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del Poble de Déu.

- Amb data 3 del mes de juny de 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat Mn. Xavier Aymerich i Miñarro per al càrrec d'Administrador Parroquial de la Parròquia de Sant Sebastià de Sant Sebastià dels Gorgs (Avinyonet de Penedès) continuant amb els altres càrrecs parroquials/diocesans.

ALTRES INFORMACIONS

Convocatòria a preveres i diaques per a la trobada presencial de fi de curs

Sant Feliu de Llobregat, 1-6-2021

Benvolguts,

En nom del bisbe Agustí, i com us vam comunicar en la darrera trobada telemàtica, us recordo que dimarts 22 de juny de 2021, de 10.30 h a 13.00 h., farem la trobada presencial de fi de curs de preveres i diaques, a la Casa de l'Església.

La trobada es farà íntegrament a l'Auditori i hi accedirem directament des de l'aparcament. Durant tota la trobada caldrà portar la mascareta i, en el claustre, es procedirà als protocols de presa de temperatura i d'higiene de sabates i mans. Qualsevol gestió que tingueu es gestionarà directament a l'Auditori.

Ordre del dia de la trobada:

Benvinguda del bisbe Agustí i pregària de l'Hora Menor.

Contingut de la trobada:

1. Aportació del bisbe Agustí en la represa de la vida diocesana: tancar el curs i obrir horitzons.

2. Objectiu diocesà i informació de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes amb el tema: "Per una

Església sinodal: comunió, participació i missió “. Diàleg.

3. Informacions diocesanes:

- Delegació de Pastoral de la Salut: l'aprovació de la llei de l'eutanàsia i el testament vital.
- Delegat de Protecció de dades: aplicació de la llei a les parròquies.
- Notari: nous certificats sacramentals.
- Altres.

Rebeu una cordial salutació,

*Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

Vida Diocesana

CRÒNICA DIOCESANA

MAIG

1 de maig. Festa de sant Josep Obrer.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de vigília del diumenge, a la parròquia de Sant Andreu de Sant Andreu de la Barca on confereix el sagrament de la confirmació.

4 de maig. Reunió d'arxiprestes de la Vicaria del Llobregat, a la parròquia de Sant Antoni Maria Claret, de Sant Boi de Llobregat.

5 de maig. El bisbe auxiliar de Barcelona, Javier Vilanova, presideix l'Eucaristia, a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona, on confereix els ministeris de l'acolitat i del lectorat. Els seminaristes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, Josep Sellarés i Manuel Sagrado Corazón Rodríguez, van rebre el ministeri del lectorat.

6 de maig. Reunió responsables del Moviment Vida Creixent de les diòcesis catalanes i presentació del nou president de Catalunya, a la Casa de l'Església. El bisbe Agustí saluda els assistents a la reunió.

7 de maig. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

8 de maig. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la celebració del 50è aniversari de les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia de Montserrat, a la Basílica de Santa Maria de Montserrat.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de vigília del diumenge a la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges, on confereix el sagrament de la confirmació.

Recés del seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona.

9 de maig. Pasqua del malalt: "De mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans" (Mt 23,8). La relació de confiança.

11 de maig. El bisbe Agustí rep la visita dels joves del Col·legi Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat que rebran el sagrament de la confirmació, a la Casa de l'Església. Reunió del Secretariat del Consell Pastoral diocesà amb el bisbe Agustí, a la Casa de l'Església.

12 de maig. El bisbe Agustí presideix la trobada telemàtica de vicaris episcopals de les diòcesis de la Conferència Episcopal Espanyola, com a responsable d'aquest àmbit en la Comissió d'Evangelització, Catequesi i catecumenat.

14 de maig. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

16 de maig. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç on confereix el sagrament de l'Orde sacerdotal a Mn. Samuel Gutiérrez.

Delegació de Mitjans de Comunicació. LV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. "Vine i ho veuràs" (Jn 1, 46): Comunicar trobant les persones on són i com són.

16-24 de maig. Setmana Laudato Si' 2021, com a cloenda de l'Any Especial Laudato Si'.

17 de maig. Càritas diocesana. Reunió de l'àrea social ampliada, a la Casa de l'Església. El bisbe Agustí saluda els assistents.

18 de maig. Reunió formativa telemàtica de preveres i diaques de la diòcesi. Tema de formació: La conversió pastoral de la comunitat parroquial al servei de la missió evangelitzadora de l'Església i en el context de l'Objectiu diocesà "Per a créixer més". Es van recollir uns fragments significatius de la trobada de vicaris episcopals de la Conferència Episcopal Espanyola del passat dia 12 de maig.

19 de maig. Reunió del Secretariat del Consell Presbiteral amb el bisbe Agustí, a la Casa de l'Església.

21 de maig. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

22 de maig. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de vigília del diumenge a la parròquia de Sant Pere, de Sant Pere de Ribes, on confereix el sagrament de la confirmació.

23 de maig. Dia de l'Acció Catòlica i l'Apostolat Seglar.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la solemnitat de la Pentecosta on confereix el sagrament de la Confirmació a joves del Col·legi Bon Salvador i adults de les parròquies de Sant Vicenç de Castellbisbal, Sant Mateu i Santa Magdalena d'Esplugues de Llobregat, Sant Joan Baptista de Sant Joan Despí, a la Catedral de Sant Llorenç.

Delegació de Joventut. Trobada diocesana +18 anys. Per a qui soc jo?, Al Santuari del Sant Crist de Piera.

25 de maig. Reunió telemàtica de formadors i rectors dels Seminaris de Catalunya i reunió telemàtica de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya. En les dues reunions el nou Arquebisbe de Sevilla, Mons. Josep A. Saiz, s'acomiada com a responsable d'aquests àmbits a la Conferència Episcopal Tarraconense.

26 de maig. Solemnitat de la dedicació del temple de la Catedral de Sant Llorenç. Reunió de la Delegació de Pastoral Vocacional, a la Casa de l'Església.

27 de maig. El bisbe Agustí comparteix taula amb els preveres de l'Arxiprestat de Sant Feliu.

Pregària vocacional a la capella de la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, on confereix el sagrament de la Confirmació a un grup d'alumnes del *Highlands School* Barcelona, d'Esplugues de Llobregat.

28 de maig. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Cristòfol de Begues on confereix el sagrament de la Confirmació a un grup d'alumnes del col·legi Pla i Amell del pare Manyanet.

30 de maig. Delegació per a la Vida Consagrada. Jornada *Pro Orantibus*. "La vida contemplativa, prop de Déu i del dolor del món".

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en

la solemnitat de la Santíssima Trinitat, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, tot commemorant el 75è aniversari de la reconstrucció i dedicació del temple. Abans de l'Eucaristia el bisbe Agustí i el responsable de la Catedral reben l'alcaldeessa i un grup representatiu del Consistori i inauguren l'exposició fotogràfica del 75è aniversari del temple.

JUNY

3 de juny. El bisbe Agustí presideix la reunió presencial del Consell Presbiteral, a la Casa de l'Església.

4 de juny. Sortida i reunió del Consell Episcopal, a Saldes (Berguedà).

5 de juny. El bisbe Agustí presideix la trobada de delegats de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya, a la Casa de l'Església.

6 de juny. Solemnitat del Corpus Cristi. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la Solemnitat del Santíssim Cos i Sang de Crist i Dia de la caritat, a la Catedral, així com la benedicció solemne.

7 al 9 de juny. XLII Trobada de delegats de Catalunya i les Illes i responsables de Santuaris al Santuari de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona. Custodis del misteri de Déu, tenint cura dels santuaris humans.

7 de juny. El bisbe Agustí concelebra en la missa presidida per l'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Omella en la inauguració de les Jornades per a Delegats i responsables de santuaris.

9 de juny. El Bisbe Agustí presideix l'Eucaristia al santuari de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona en la cloenda de les jornades de Delegats de Santuaris, Turisme i Pelegrinatges de Catalunya i les Illes.

11 de juny. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

12 de juny. El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia de presa de possessió del nou Arquebisbe de Sevilla, Mons. Josep Àngel Saiz.

13 de juny. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú on confereix el sagrament de la Confirmació. Abans de la celebració, el bisbe Agustí, acompanyat de rector, Mn. Pere Milà, es desplaça al Monestir de la Providència on saluda la comunitat de monges clarisses.

15 de juny. El bisbe Agustí presideix la reunió conjunta de final de curs d'arxiprestes, a l'Hotel El Castell de Sant Boi de Llobregat.

16 de juny. El bisbe Agustí participa en la reunió de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, al Seminari Conciliar de Barcelona.

17 de juny. Càritas Diocesana. Reunió àrea social de territoris i programes, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la reunió de final de curs de delegats, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia d'acció de gràcies i trobada de final de curs del Seminari Conciliar de Barcelona.

18 de juny. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere de Gavà on confereix el sagrament de la Confirmació.

19 de maig. El bisbe Agustí presideix la reunió presencial del Consell Pastoral Diocesà, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Antoni Abat, de Corbera de Llobregat on confereix el sagrament de la Confirmació a un grup d'adults.

20 de juny. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç on confereix l'Orde del diaconat al seminarista Joan Francesc Cortès.

22 de juny. Trobada presencial de final de curs de preveres i diaques, a la Casa de l'Església. El bisbe Agustí inicia la trobada amb una conferència: "En la represa de la vida diocesana: tancar el curs i obrir horitzons".

25 de juny. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès amb els responsables de l'Hospitalitat de Lourdes, delegació Vilafranca del Penedès.

26 de juny. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de La Palma de Cervelló on confereix el sagrament de la Confirmació.

27 de juny. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat on confereix el sagrament de la Confirmació.

27-30 de juny. Sortida d'estiu dels seminaristes amb el bisbe Agustí, a la Seu d'Urgell.

30 de juny. El bisbe Agustí presideix la reunió del Consell de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església.

Organismes Diocesans

CONSELL PASTORAL DIOCESÀ

Reunió del 19-6-2021

Sant Feliu de Llobregat, 19-06-2021

La reunió del Consell pastoral Diocesà del dia 19 de juny de 2021 comença a les 10.30 h., a la Casa de l'Església i després del període de pandèmia, es retorna a la reunió presencial, amb les mesures sanitàries corresponents.

La reunió, que se celebra a l'Auditori de la Casa de l'Església, comença amb la pregària de l'Hora menor (Tèrcia) i la lectura de l'evangeli del diumenge. A continuació el bisbe Agustí saluda els assistents, animant-los davant del futur immediat amb reptes concrets on els laics tenen una participació especial en representació del Poble de Déu. El bisbe Agustí remarca la referència al Sínode dels bisbes, un altre moment de sinodalitat, i convida a la participació en la reunió en favor de la Diòcesi, vivint l'empatia davant dels reptes de l'Església, un honor i un compromís que ha de sentir tot cristià. Davant del moment històric que estem vivint hem de compartir les experiències des de la lectura creient de la realitat i amb un bon discerniment de cara el futur: com l'hem viscut, com ho vivim, a què ens empeny l'Esperit: Com formular els nous projectes pastorals. Una

altra experiència serà la Visita ad limina, informant de la situació de la Diòcesi. Finalment demana als consellers un discerniment des de la identitat de laics, per a prendre decisions encertades. I acaba la seva salutació i paraules inicials fent referència al capítol 9 del llibre de la Saviesa: la pregària de Salomó, demanant el do de la saviesa per encertar en les decisions.

Tot seguit, després de l'aprovació de l'acta de la reunió del dia 26 d'octubre de 2019, el secretari del Consell informa de les baixes d'alguns membres del Consell i nous nomenaments.

Abans de començar els assumptes de l'ordre del dia, el bisbe demana, per no haver pogut fer les reunions ordinàries del Consell a causa de la pandèmia, si els membres que finalitzen el seu nomenament estarien disposats a continuar-hi un curs més. Tothom accepta la proposta del bisbe Agustí.

El assumptes tractats en la reunió han estat els següents: aportació del Sr. Ramon Carbonell, director de Càritas Diocesana i membre del Consell amb el tema: Una nova realitat vista des de Càritas. Tot seguit es continua la reflexió sobre l'objectiu diocesà i el Vicari general informa de la continuïtat per al curs vinent, acollint el Sínode de bisbes: Per una Església sinodal: comunió, participació i missió.

Acaba la reunió amb informacions diocesanes i la proposta de les reunions ordinàries del Consell Pastoral Diocesà en el curs 2021-2022. Finalment el bisbe Agustí agraeix les aportacions i dona per finalitzada la reunió.

CONSELL DEL PRESBITERI

Reunió del 3-6-2021

Dijous 3 de juny de 2021 va reunir-se, amb convocatòria ordinària, el Consell del Presbiteri. Després de la pregària de l’Hora menor, s’aprova l’acta anterior, i el bisbe Agustí saluda tots els assistents.

La consulta principal en aquesta convocatòria és, a partir d’un diàleg que gira entorn de l’anàlisi que es fa de la situació present, la conveniència d’iniciar un procés de reestructuració, de com hauria de ser aquest procés, i finalment, de les motivacions i dels objectius per aquesta reestructuració, a partir d’un document que presenta mossèn Carles Catasús Pallerola.

Després d’un ric diàleg i intercanvi de visions, el bisbe Agustí Cortés Soriano proposa mirar de formular les qüestions que planteja el document amb el Secretariat.

Sense més el bisbe Agustí Cortés Soriano dona per finalitzat el Consell del Presbiteri.

Delegacions Diocesanes

MITJANS DE COMUNICACIÓ

Carta al clergat amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Sant Feliu de Llobregat, 11-5-2021

Benvolguts preveres i diaques,

Us escric aquestes línies perquè s'acosta la nostra diada de festa del món de la Comunicació: la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que se celebra sempre coincidint amb la Solemnitat de l'Ascensió del Senyor i enguany serà el proper diumenge 16 de maig.

Disculpeu que no us hagi escrit almenys la setmana passada, per fer previsió d'aquesta circumstància. En adjunt us envio els cartells en pdf, en català i castellà. Aquest any, com el passat, per la pandèmia, no s'han imprès, sinó que cadascú de vosaltres els podeu imprimir per tal de penjar-los i visualitzar aquesta Jornada a les vostres parròquies. Tot el material el trobareu a més a la plana web de la Delegació de Mitjans de Comunicació.

El papa Francesc, tal i com ens té acostumats, ha redactat un missatge molt potent, a partir de la cita de Joan "Vine i ho veuràs", molt pastoral, fomentant la cultura de l'encontre, per "trobar les persones on són i com són".

En alguns fragments sembla que s'adreça especialment als periodistes, però...

i vosaltres? No sou comunicadors de la Bona Nova cada diumenge i sempre? Per això us animo a llegir el missatge del papa Francesc, on segur que trobareu pistes per a enriquir la vostra homilia dominical.

En aquest marc, no podem i no volem oblidar una bonica coincidència que és l'ordenació presbiteral de Mn. Samuel Gutiérrez precisament aquest diumenge, 16 de maig, a les 18h, a la Catedral de Sant Llorenç, que serà retransmesa en directe per YouTube. Samuel, que fa part de l'equip assessor de la Delegació, uneix en la seva persona el periodisme i el sacerdoci. A ell li assegurem la nostra pregària.

Ben cordialment,

Amparo Gómez Olmos
Delegada de Mitjans de Comunicació

JOVENTUT

Feliu de Llobregat. Va ser una empena per continuar caminant en la vida de joves creients i en les dimensions de pregària i servei.

Trobada +18

Al voltant de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i des de fa uns anys, l'equip de SantfeliuJove, és a dir, de la Pastoral de Joventut, convoca els joves majors de 18 anys de la nostra diòcesi a una trobada de convivència i formació que serveixi per a créixer en l'amistat amb Jesús. Enguany es va realitzar el mateix dia de Pentecosta, 23 de maig, a la tarda, al Santuari del Sant Crist de Piera. Representant l'eslògan de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, es va intentar respondre a la pregunta "Per a qui soc jo?" amb tres testimonis: un des del món de la vida religiosa, a través d'una comunitat amb una missió; un des del servei, presentant Càritas Jove, i un altre des del món professional i l'àmbit de la salut. A partir d'aquests testimoniatges, va haver-hi un temps de treball personal i la pregària final de vespres conjunta.

Aquesta era la primera trobada de caràcter presencial, amb totes les mesures de seguretat pertinents, que es realitzava en tot aquest període de pandèmia de més d'un any; per tant, s'apreciava la joia del trobar-se de nou entre els participants, que provenien de Vilanova i la Geltrú, Vilafranca del Penedès, Subirats, Sant Vicenç dels Horts, Molins de Rei, el Prat i Sant

PASTORAL VOCACIONAL

Ministeris de lector i acòlit

El 5 de maig, al Seminari Conciliar de Barcelona es va viure per primera vegada una institució d'ordes menors des de la declaració de l'estat d'alarma del mes de març 2020. Amb una alegria especial, doncs, es va celebrar la institució d'aquests ministeris per a cinc seminaristes, entre els quals: Andreu Salinas, de Barcelona, i Josep Sellarés i Manuel Rodríguez, de Sant Feliu de Llobregat, tots alumnes de quart de teologia, que van rebre el ministeri del lectorat, mentre que dos seminaristes de Barcelona, alumnes de cinquè de Teologia, Íñigo de Alfonso i Jaime Moyá, van rebre l'acòlitat.

L'encarregat de presidir l'Eucaristia va ser el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova, que va encoratjar els seminaristes a demanar al Senyor «el do de la perseverança en el camí vers el sacerdoci».

Ordenació presbiteral del diaca Samuel Gutiérrez Aparcero

Sant Feliu de Llobregat, 18-5-2021

El diumenge de l'Ascensió, 16 de maig, va ser un dia joios per a l'Església diocesana de Sant Feliu de Llobregat per la incorpo-

ració d'un nou prevere, el Samuel Gutiérrez, ordenat sacerdot per mans del bisbe Agustí Cortés. Ara continuarà treballant pastoralment a la mateixa parròquia on venia fent-ho en el darrer any, la de Santa Maria de Castelldefels, com a vicari. L'encomanem a la pregària perquè sigui un bon sacerdot, seguint el model del Bon Pastor.

Ordenació diaconal del seminarista Joan Francesc Cortés i Ribot

Sant Feliu de Llobregat, 21-6-2021

Diumenge 20 de juny va ser un dia d'especial joia eclesial, a la nostra diòcesi i més enllà, fins a Mallorca, per l'ordenació diaconal de Joan Francesc Cortés i Ribot, fill de Manacor, i ara ja diaca de l'Església de Sant Feliu de Llobregat.

La celebració va ser molt viscuda per tots els participants, ja sigui presencialment, a la Catedral de Sant Llorenç, com a través de la retransmissió en directe per YouTube, acompanyant cada moment de l'Eucaristia i dels ritus de l'ordenació.

Durant la seva homilia, el bisbe Agustí va incidir en la importància cabdal del servei, com a nota característica del diaconat. Deia: «Venim a missa per deixar-nos encomanar la manera que té Jesús d'estimar i de servir-nos. Ara és la tasca i el compromís d'en Joan Francesc». I per acabar, va fer present, incloent-la en aquesta dimensió de servei, la formació musical i orgànica del nou diaca, recordant que «per la seva sensibilitat, farà un servei a Déu també dedicant-li la seva capacitat creativa en el món de la bellesa musical», amb una referència al beat mallorquí, quan va expressar el seu desig que «tota la música

i tot el cant que fem a l'Església sigui, com diu Ramon Llull, un càntic d'amic e amat».

En les paraules d'agraïment final, en Joan Francesc va recordar entranyablement tantes i tantes persones que l'han acompanyat, format i estimat al llarg dels anys fins aquest moment, des de la seva família als companys seminaristes i molts preveres, des dels amics i amigues del grup Cinefília, al bisbe Agustí.

Donem gràcies a Déu pel do que rep l'Església en la persona d'aquest nou diaca i preguem per ell, perquè arribi a ser un bon capellà al servei del Poble de Déu.

VIDA CONSAGRADA

Carta del delegat per la Jornada Pro Orantibus

Sant Feliu de Llobregat, 10-5-2021

Als Srs. Rectors, Vicaris i Diaques, i als Superiors/res dels Instituts de Vida Consagrada de la nostra Diòcesi.

En el calendari litúrgic d'enguany celebrem la solemnitat de la Santíssima Trinitat el proper diumenge 30 de maig. És la festivitat escollida per a la Jornada Pro Orantibus. En ella preguem pels qui preguen contínuament per nosaltres: les persones consagrades contemplatives.

Els monjos, les monges i la vida eremítica ofereixen la seva vida a lloança contínua a la Santa Trinitat i la seva pregària d'intercessió per la comunitat cristiana i el món sencer. Per això, l'Església proposa com a lema d'aquesta jornada: "La vida contemplativa, prop de Déu i del dolor del món".

En aquesta Jornada l'Església convida tots els creients a prendre consciència de la valuosa aportació que realitzen les comunitats de contemplatius a la vida de l'Església i de la mateixa societat. El seu testimoni vol encoratjar tot home a caminar prop de Déu i alimentar el treball que realitza esdevenint també contemplatiu en la vida, en el món i, en els moments que

estem vivint, solidari del dolor. Enmig del món, els consagrats contemplatius, gràcies a la seva radicalitat baptismal de la seva vocació, són un senyal eficaç de la pertinença filial de cada home a Déu.

Així mateix, és ocasió per expressar una acció de gràcies, i el recolzament als homes i dones que mantenen viu l'ideal religiós de la vida contemplativa.

Celebrem amb sincer agraïment el diumenge de la Santa Trinitat beneint el Senyor per la vocació consagrada contemplativa, i demanem per tants germans i germanes nostres que viuen, treballen i preguen en els monestirs i en la vida eremítica estant sempre a “prop de Déu i del dolor del món”.

Que Santa Maria, que en el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat invoquem sota l'advocació de Montserrat, dona de pregària i atenta al dolor del món, acompanyi el nostre camí i el de tots els contemplatius amb la llum de la fe, el consol de l'esperança i la fortalesa de la caritat.

Amb tot l'afecte i agraïment.

*Josep M. Henríquez-Farreras, OSB
Delegat episcopal per a la Vida Consagrada*

PASTORAL DE LA SALUT

Carta sobre la Pasqua del Malalt

Sant Feliu de Llobregat, 29-4-2021

Benvolguts/des:

El proper diumenge 9 de maig és la “Pasqua del Malalt”. Seguim en la greu situació creada per la pandèmia de la Covid 19 i tots ens sentim més propers als malalts, als seus familiars, als qui han perdut éssers estimats i als professionals de la salut. Aquesta Jornada serà una bona oportunitat per tenir-los presents en l'Eucaristia.

El 25 de juny entrarà en vigor la llei de l'eutanàsia. Per aquest motiu, els bisbes han preparat una actualització del Testament Vital on es demana una atenció integral per pal·liar els sofriments i es rebutja l'aplicació de l'eutanàsia. Ens demanen difondre aquest text per respectar i protegir la vida. Properament us farem arribar més informació.

La Campanya del malalt d'aquest any fa una invitació dient “Cuidem-nos mútuament”. El papa Francesc titula el seu missatge: “La relació de confiança, fonament de la cura del malalt”, i escriu “La pandèmia actual ha tret a la llum nombroses insuficiències dels sistemes sanitaris i carències en l'atenció de les persones malaltes. Els ancians, els més dèbils i vulnerables

no sempre tenen garantit l'accés als tractaments, i no sempre és de manera equitativa (...) La pandèmia ha posat també en relleu l'entrega i la generositat d'agents sanitaris, voluntaris i voluntàries, treballadors i treballadores, preveres, religiosos i religioses que, amb professionalitat, abnegació, sentit de responsabilitat i amor al proïsme han ajudat, cuidat, consolat i servit tants malalts i els seus familiars.”

Us adjuntem els documents de què disposem per preparar la Pasqua del Malalt, alguns d'ells ja enviats i utilitzats per celebrar el Dia del Malalt d'enguany, el passat 11 de febrer, i que també podreu trobar en la web del Bisbat. Són concretament:

- El missatge del Sant Pare per a la Jornada. En català i castellà.
- El cartell. En castellà i català
- L'oració d'aquest any. En català i castellà.
- Monició d'entrada i pregàries per la Pasqua del Malalt. En català i castellà.
- Presentació i subsidi litúrgic, en castellà.
- Temes de formació, “Cuidarnos mutuamente. Soledad”, en castellà.
- “Orientacions per acompanyar i donar suport emocional i espiritual. Emergència sanitària Covid19”. És una eina pràctica per millorar l'acompanyament, especialment quan hi ha pors a causa de la malaltia pròpia o d'un familiar.

La Delegació de Pastoral de la Salut resta a la vostra disposició per qualsevol consulta. Podeu escriure a salut@bisbat-santfeliu.cat o trucar al 676758461 (Mn. Xavier Sobrevia).

Molt cordialment,

L'equip de Pastoral de la Salut

Pastoral Social

CÀRITAS DIOCESANA

Corpus 2021: Aferrats a l'esperança. Corpus, un cos d'esperança

Després de tot l'itinerari de salvació culminat amb la Pasqua de l'Esperit Sant de la Pentecosta, l'Església ens proposa dues aturades abans d'emprendre el camí de ple de la vida petita de cada dia, on es fa viu el Misteri de Déu; després de celebrar la Trinitat com a mirada a tota la grandesa de la persona de Déu, celebrem la festa del Cos i la Sang del Senyor: la torxa que ens farà llum per caminar per una vida plenament humana, alhora que amarada de la presència de la Pasqua de Jesús ressuscitat i de l'obra del seu Esperit Sant que continua salvant i cridant a la plena joia a tothom.

Corpus ens recorda que Déu, en Jesús, es fa cos per salvar la humanitat sencera, cos, esperit, sentiment, anhels i frustracions, assoliments i tristeses. Ens protegeix del pervers maniqueisme que relega els sofrents i els pobres a un conformisme malsà que obre la porta a tota mena d'abús i d'injustícia.

Corpus ens recorda que Déu també s'ha fet cos en un poble per salvar la història real ara i aquí. L'Encarnació no va ser una idea intemporal, sinó una encarnació plena en unes dates i uns llocs ben concrets: en la història real de les dones i dels ho-

mes i en els seus esdeveniments ben concrets, es revela i es realitza la salvació ara i aquí de la història.

Per tant, la Salvació obrada per un Jesús ben concret, que caminava per uns camins ben concrets i en un temps de la història ben concret, continua avançant per l'obra de cada home i cada dona, per cada racó del món, i en cada dia i situació. Aquest camí, però, no està lliure de patir cansaments:

- el que ocasiona el mal en forma d'injustícia i d'estructures de pecat, que cal combatre i denunciar; el que ocasiona la feblesa de la condició humana, física, psicològica, anímica i de tota mena, que cal afermar i sostenir;
- el que ocasiona la caiguda fora del camí, que isola i invisibilitza les persones. En paraules del papa Francesc, que descarta les persones. Cal, com el bon Pastor que surt a la recerca i carrega a coll o com el samarità amb ulls prou generosos, sortir a les vores del camí de la història per aplegar els qui han caigut per retornar-los la dignitat merescuda;
- el que ocasiona la solitud de la nostra societat occidental que converteix la convivència en una cursa de tots contra tots, en lloc d'una llar comuna en la qual els uns tenim cura dels altres en la fraternitat;
- i, encara, el cansament sempre latent que el ple assoliment del Regne de goig, respecte i benestar per a tothom és, avui, una promesa que no està en plena realització.

És una constant de la història humana, i aquesta incertesa que produeix el referma, com una crossa, l'ESPERANÇA, que permet caminar cap a la plenitud de

la vida del Regne de Déu amb convicció i compromís malgrat els esculls del camí, i les pròpies manques de força.

Aferrar-se a l'esperança és la força que neix de la paraula de l'Evangeli, de la Bona Notícia del Regne, avalada amb la donació de la pròpia vida de Jesús, i feta sagrament permanent en l'Eucaristia. L'esperança cristiana no neix de teories o pensaments, sinó d'un amor entranyable i incondicional, i de la que en serà testimoni la vida de cada cristià i de tota l'Església.

La festa del Corpus és presa de consciència, agraïment i adoració de la presència de Déu, Pare entranyable en el cor de la història. Pare misericordiós, que en Jesús el fill s'ha fet Cos d'Esperança, al qual s'aferra una humanitat de germans que esperen la salvació.

L'Església és custòdia d'aquest memorial d'amor; l'acció de Càritas i de tots els homes i dones de bona voluntat, en segueix essent pa partit i compartit, signe i sagrament vivent d'amor vers tothom.

*Mn. Ramon Maria Bosch Vendrell
Delegat episcopal de Càritas Diocesana
de Sant Feliu de Llobregat*

Corpus 2021: #SiguemMésPoble

El papa Francesc inicia el capítol quart de la *Fratelli Tutti* dient: (128) «L'afirmació que tots els éssers humans som germans i germanes, no és només una abstracció, sinó que pren carn i es torna concreta, ens planteja una sèrie de reptes que ens descol·loquen, ens obliguen a assumir noves perspectives i a desenvolupar noves reaccions.»

És una proposta directa a entomar com a cristians els problemes de la societat actual, societat que fereix, descarta i mata

persones, fills i filles de Déu com nosaltres mateixos. Ser germà fa concret el vincle d'amor entre iguals en drets. I la resposta que dona l'Església i de retruc Càritas com a part d'aquesta, és inexcusablement el compromís fratern amb tota la humanitat. Aquest compromís ha de ser concret i proper. Com diu el mateix Sant Pare «ha de prendre carn» i del compromís de viure en fraternitat n'ha de sortir el sentir-se poble.

La dimensió necessàriament fraterna de la convivència entre persones en una mateixa societat ens apropa a la idea del poble de Déu expressada a l'Evangeli. Poble de Déu, que no «elit de Déu» com el mateix Francesc demanava el 2020 en una audiència a jutges. Ens cal ser poble com a Església i com a humanitat sencera per practicar la fraternitat tal com Jesús mateix la va predicar.

Càritas també té aquesta missió, més quan acull i atén els ferits i descartats, que a imatge del bon samarità, acompanya cada dia en els seus projectes. Us agraeixo personalment tota l'ajuda i pregària que ens brindeu per fer-ho possible en nom de l'Església però també en nom vostre.

*Ramon E. Carbonell Pujol
Director de Càritas Diocesana
de Sant Feliu de Llobregat*

Documents

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

Mons. Salvador Cristau, nou administrador diocesà del Bisbat de Terrassa

Terrassa, 15-06-2021

El Col·legi de Consultors de la diòcesi de Terrassa s'ha reunit en sessió extraordinària el dimarts 15 de juny de 2021 a les 12h a la Cúria Diocesana per complir el que disposa el dret canònic amb motiu de trobar-se la diòcesi en Seu Vacant (cc. 419 i 421), i ha escollit Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, com a nou Administrador diocesà.

Mons. Salvador Cristau ha acceptat i ha emès la professió de fe preceptiva. A continuació s'ha posat a disposició de la diòcesi, implorant l'ajut de Déu i la protecció de la Mare de Déu per aquest nou servei diocesà. Al mateix temps ha nomenat delegats seus els que han estat fins ara el Vicari general i els Vicaris episcopals.

L'Administrador diocesà té la potestat ordinària i pròpia sobre la diòcesi des del moment de la seva elecció, amb les excepcions que preveu del dret, fins que el Sant Pare proveeixi la diòcesi de Terrassa d'un nou bisbe i en prengui possessió.

Pelegrinatge pel territori de l'Hospitalitat de Lourdes

Davant la impossibilitat de poder pelegrinar a Lourdes aquest mes de juny, l'Hospitalitat de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa proposa que la Mare de Déu es faci present a cada diòcesi a través d'un "Pelegrinatge pel territori". Aquest pelegrinatge es portarà a terme a les delegacions presents a tota la Província Eclesiàstica, del divendres 25 al diumenge 27 de juny i consistirà a reproduir els actes més característics que es realitzen en els pelegrinatges al santuari de Lourdes.

Els actes del divendres 25 de juny es faran a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, els del dissabte 26 de juny a la Diòcesi de Terrassa i els del dissabte a la nit i diumenge 27 de juny a la Diòcesi de Barcelona.

Les celebracions del dia 25 al nostre bisbat seran concretament les següents:

- 12.00h Missa de benvinguda a Vilafranca del Penedès, presidida pel bisbe Agustí
- 17.00h Res del Sant Rosari a la Parròquia de Santa Maria de la Geltrú, a Vilanova i la Geltrú
- 19.00h Processó de Torxes i seguidament missa a la Parròquia de Sant Joan, a Viladecans

La cloenda d'aquest peculiar pelegrinatge de tres dies pel territori tindrà lloc diumenge 27 de juny al matí, amb la Missa Solemne a la Sagrada Família, presidida per Mons. Joan Josep Omella, Cardenal - Arquebisbe de Barcelona. Serà un acte de retrobament de tota la família hospitalària al complert, al qual s'assistirà amb invitació personalitzada

I una iniciativa més que des de l'organització destaquen és la d'anar a com-

partir una estona amb aquelles persones malaltes o amb discapacitats que solen participar en els pelegrinatges. L'experiència dels hospitalaris és la dels vincles fortíssims que es generen als pelegrinatges a Lourdes; per això, el propòsit que ningú se senti sol, especialment els qui han patit més la pandèmia. La proposta és concentrar aquesta activitat en el dissabte 26 al migdia i compartir a les xarxes socials imatges i vídeos que mostrin aquest esperit de Lourdes.

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Comunicat de la reunió n. 244

Barcelona, 16-6-2021

1.- Els bisbes han iniciat l'estudi del document «Formar pastors missioners» de la CEE que demana revisar com es porta a terme l'aplicació del nou Pla de formació per als seminaris a les nostres diòcesis, així com els principals elements de renovació d'aquest Pla.

2.- Així mateix han rebut la visita de la Dra. Margarita Bofarull, RSCJ, presidenta de l'Institut Borja de Bioètica i membre de la Pontifícia Acadèmia de la Vida i la Dra. Montserrat Esquerda, directora de l'Institut Borja de Bioètica, amb qui han tingut un extens col·loqui sobre la imminent entrada en vigor de la Llei de l'eutanàsia, així com la necessitat d'establir un correcte document de voluntats anticipades i també de les possibilitats d'objecció de consciència per part dels professionals sanitaris.

En relació a aquesta important qüestió, els bisbes manifesten:

«El dia 25 de juny entrarà en vigor la Llei Orgànica 3/2021 de regulació de l'eutanàsia. No és fàcil ni senzill abordar el final de vida ni el patiment.

L'Església Catòlica, des dels seus orí-

gens, ha tingut cura de les persones en situacions d'especial fragilitat i vulnerabilitat tant en l'àmbit sanitari com social. És des d'aquest compromís de servei constant a la societat que vol oferir una paraula davant l'eutanàsia.

L'Església Catòlica demana la promoció de les cures paliatives i el desplegament efectiu de la llei de dependència, donant realment cobertura a les necessitats dels malalts i les seves famílies.

Davant les situacions de patiment i de final de la vida, és clau l'atenció integral, abordant patiment físic, psicològic, espiritual i social, i no perllongant la vida per tots els mitjans possibles.

En aquest context, és important clarificar que no són eutanàsia aquelles accions, com la sedació, encaminades a mitigar el dolor o altres símptomes ni tampoc no ho són la retirada o no aplicació de tractaments desproporcionats, inadequats o fútils.

L'objectiu de l'eutanàsia és acabar amb la vida de la persona de forma directa i intencional. Des de la convicció que la vida és un do de Déu que cal respectar, el compromís de l'Església és el d'ajudar a les persones a viure més d'acord amb la seva dignitat intrínseca i afavorir el seu major benestar, especialment en situacions de proximitat de la mort o de sofriment.

Aquestes situacions representen un desafiament per a malalts i famílies. És desitjable reflexionar-ne des dels propis valors i creences, i deixar-ne constància per escrit en el Document de Voluntats Anticipades, on es pot especificar tant el rebuig a l'eutanàsia com a les accions destinades a perllongar el procés de mort.

En aquest sentit suggerim signar el Document de Voluntats Anticipades elaborat

per la Conferència Episcopal i que, properament, es facilitarà a les parròquies i comunitats amb les degudes orientacions. Altrament, recomanem als professionals sanitaris que es plantegin el seu dret d'objecció de consciència davant d'aquesta llei».

3.- Els bisbes han rebut el Sr. Dani Font, coordinador del projecte Catalonia Sacra i Mn. Josep Maria Riba, director del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat (SICPAS), que els han presentat la memòria anual de les activitats portades a terme per Catalonia Sacra i el balanç econòmic de l'any 2020. També els han presentat les activitats que s'estan realitzant durant aquest any i el corresponent pressupost que els bisbes han aprovat pel que fa a la difusió del patrimoni sacre de les diòcesis de la CET.

4.- Mons. Joan Enric Vives i Mn. Joan Baburés, president i coordinador de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia (CIL), respectivament, han presentat als bisbes els darrers treballs de la comissió pel que fa a la traducció al català de la tercera edició esmenada del Missal Romà que els bisbes han aprovat. Després de la definitiva confirmació per part de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, aviat podrà ser editat.

5.- Davant el context social i polític que vivim en aquests moments a Catalunya els bisbes expressen:

«Com hem afirmat en nombroses ocasions, ens mostrem convençuts de la força que tenen el diàleg i les mesures de gràcia en totes les situacions de conflicte. Creiem que l'assoliment d'un recte ordre social que permeti el desenvolupament harmònic de tota la societat necessita alguna cosa més que l'aplicació de la llei.

És per aquest motiu que cal proposar el diàleg sempre com a via efectiva que dona resposta a l'esperança de resoldre divisions. Si el diàleg és seriós, capaç i obert, i si s'admet que dialogar sempre significa renunciar a les pròpies exigències per trobar-se en el camí amb les renúncies de l'altre, hi haurà avenços. A més, avançar tenint sentiments de misericòrdia i perdó sincers, tot respectant la justícia, ajudarà a que els acords que tots esperem s'asseleixin aviat.

Cal imaginar una solució satisfactòria que s'allunyi d'actituds inamovibles que no ajuden a construir harmònicament la societat. Serà aleshores quan s'aniran vencent les dificultats i la capacitat de diàleg començarà a aportar possibles solucions».

6.- Finalment, a proposta de Mons. Sergi Gordo, president del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), els bisbes han nomenat Mn. Carles Bosch Falgueras, prevere de l'arquebisbat de Barcelona, com a nou director del SIJ per a un trienni.

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Reunión de la Comisión Permanente

La Comisión Permanente de la Conferencia Episcopal Española (CEE) se ha reunido en Madrid los días 22 y 23 de junio de 2021 en reunión ordinaria. Como ya ha sucedido en otros encuentros desde el inicio de la pandemia, los obispos han podido participar en la reunión de manera presencial o telemática.

El secretario general de la CEE, Mons. Luis Argüello, informa en rueda de prensa de los trabajos de esta reunión.

Puesta en marcha del itinerario del próximo sínodo de los obispos

En octubre del año próximo la Iglesia celebrará una reunión del Sínodo de los obispos con el tema "Por una Iglesia sinodal: comunión, participación y misión". El papa Francisco ha querido que todos los obispos y las diócesis participen del itinerario sinodal con una celebración de la apertura del Sínodo en cada diócesis, prevista para el 17 de octubre.

La fase diocesana del sínodo prevé la escucha a todo el Pueblo de Dios, con particular atención a los alejados. Para ello, cada diócesis nombrará un responsable diocesano para la consulta sinodal. Mons. Vicente Jiménez Zamora, arzobispo emé-

rito de Zaragoza, ha sido encargado de la labor de coordinar los trabajos relativos al sínodo para que se pueda exponer un itinerario a seguir.

Además, se ha acordado que el 30 de abril de 2022 sea la fecha para la celebración de la Asamblea presinodal del Sínodo de los Obispos para la Iglesia en España.

Modificación del Reglamento de los organismos de la CEE

La entrada en vigor de los nuevos estatutos de la CEE, a partir de la reunión Plenaria de marzo de 2020, trae consigo la elaboración de un nuevo reglamento para cada uno de los organismos que articulan la CEE: la Asamblea Plenaria, la Comisión Permanente, la Comisión Ejecutiva y las Comisiones Episcopales. La Comisión Permanente, en su encuentro anterior, previó que se estudiara en profundidad en esta reunión. Los obispos miembros han conocido los reglamentos de cada uno de los organismos, que volverán a ser estudiados en la siguiente reunión de la Permanente, antes de su pase a la Asamblea Plenaria de noviembre.

Puesta en marcha de la obligación del cumplimiento normativo (Compliance)

Los obispos han estudiado en estos días el necesario desarrollo de un plan de cumplimiento normativo en la Conferencia Episcopal. Para ello han sido presentadas varias propuestas para el desarrollo de esta actividad con expertos de reconocido prestigio.

La dificultad que presentan generalmente los despachos o bufetes es el desconocimiento de la complejidad organizativa y jurídica interna de las entidades de la Iglesia Católica, lo que requiere

conocimientos de Derecho Canónico y Eclesiástico del Estado para poder ofrecer programas que resulten precisos, eficaces y fiables.

La Comisión Ejecutiva, en su reunión del pasado 9 de junio de 2021, acordó designar a Rich & asociados la realización del Compliance de la Conferencia Episcopal Española.

Líneas de acción pastoral de la CEE para el quinquenio 2021-2025

Los obispos de la Comisión Permanente han conocido la versión final de las “Líneas de Acción Pastoral de la Conferencia Episcopal Española para el quinquenio 2021-2025” tras introducir las aportaciones de los obispos en la Asamblea Plenaria del pasado mes de abril, que aprobó este documento. También se ha incorporado el itinerario del próximo Sínodo.

“Fieles al envío misionero. Claves del contexto actual, marco eclesial y líneas de trabajo” es el título de este documento que tiene como fin ayudar a la Conferencia Episcopal y sus Comisiones y servicios a la conversión pastoral, personal e institucional.

Reunión con los responsables diocesanos de atención a las víctimas de abusos

La Comisión Permanente ha aprobado convocar a los responsables diocesanos de atención a las víctimas de abusos a una reunión conjunta el próximo mes de septiembre tras la creación, en la Plenaria del mes de abril, del servicio de asesoramiento para las oficinas diocesanas para la protección de los menores y la prevención de abusos.

Proyecto Ecclesia, en papel y en digital
El presidente de la Comisión Episcopal

para las Comunicaciones Sociales, Mons. José Manuel Lorca Planes, ha presentado a los miembros de la Comisión Permanente el nuevo proyecto de la revista *Ecclesia*, en papel y digital. La revista quiere llevar su contenido de calidad en papel al ámbito digital. Su directora, Silvia Rozas, que también ha intervenido, ha hecho presente a la Permanente este empeño, que ha sido bien recibido por los obispos.

Otros temas del orden del día

Los obispos de la Comisión Permanente han aprobado las traducciones de las letanías de san José y el calendario de reuniones de los órganos de la CEE para el año 2022. Los Ejercicios Espirituales tendrán lugar del 6 al 13 de febrero. Las Asambleas Plenarias, del 25 al 30 de abril y 21 al 25 de noviembre. Las reuniones de las Comisiones Permanentes serán el 8 y 9 de marzo; 21 y 22 de junio; y 27 y 28 de septiembre.

También se ha dialogado sobre la participación de la CEE en la Jornada Mundial de la Juventud que se celebrará en Portugal en 2023.

En el capítulo económico, se han estudiado los balances y liquidación presupuestaria del Fondo Común Interdiocesano de la CEE del año 2020, para su aprobación en la Plenaria de noviembre.

Además han recibido información sobre el estado actual de Ábside, que integra a COPE y TRECE; sobre las actividades de las Comisiones Episcopales, y sobre distintos temas económicos y de seguimiento.

Nombramientos

La Comisión Permanente ha aprobado los siguientes nombramientos:

- José María Albalad Aiguabella, laico de la archidiócesis de Zaragoza, como

director del Secretariado para el Sosteni-
miento de la Iglesia.

- Juan José Toral Fernández, sacerdote de la diócesis de Guadix, como consiliario de la “Federación Española de Pueri Cantores”.

- José Antonio Cano Cano, sacerdote de la diócesis de Cartagena, como consiliario general de la “Acción Católica General” (ACG).

- Concepción Santiago Alonso, laica de la archidiócesis de Sevilla, como presidenta nacional de la “Asociación de Caridad de San Vicente de Paúl”.

- Javier Antonio Serra Casanova, CM, miembro de la congregación de la Misión y de las Hijas de la Caridad, como asesor nacional de “Juventudes Marianas Vicencianas de España”.

- Vicente Aldavero Izquierdo, laico de la diócesis de Albacete, como presidente de la “Federación de Scouts Católicos de Castilla-La Mancha” (FSC-CLM).

- Dolores Loreto García Pí, miembro del movimiento Focolar y perteneciente a la archidiócesis de Madrid, reelegida como presidenta General del Foro de Laicos.

- Javier Fernández-Cid Plañiol, laico de la archidiócesis de Madrid, como presidente de la asociación “Acción Social Empresarial” (ASE).

Además, la Comisión Permanente ha dado su autorización para que la Comisión Episcopal para la Educación y la Cultura encargue al sacerdote de la archidiócesis de Barcelona Carlos Ballbé Sala la coordinación de la Pastoral del Deporte.

SANTA SEU

Missatge del Papa Francesc per a la 107a Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2021

Roma, 3-5-2021

«Vers un nosaltres cada vegada més gran».
26 de setembre de 2021

Benvolguts germans i germanes,

A la carta encíclica *Fratelli tutti* vaig expressar una preocupació i un desig que encara ocupen un lloc important en el meu cor: «Passada la crisi sanitària, la pitjor reacció seria caure encara més en una febre consumista i en noves formes d'autopreservació egoista. Tant de bo que al final ja no hi hagi “els altres”, sinó només un “nosaltres”» (n. 35).

Per això he pensat dedicar el missatge per a la 107a Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat a aquest tema: «Vers un nosaltres cada vegada més gran», volent així indicar un horitzó clar per al nostre camí comú en aquest món.

La història del ‘nosaltres’

Aquest horitzó és present en el projecte creador de Déu mateix: «Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona. Déu els be-

neí dient-los: “Sigueu fecunds i multipliqueu-vos”» (*Gn* 1,27-28). Déu ens va crear home i dona, éssers diferents i complementaris per a formar junts un nosaltres destinat a ser cada vegada més gran amb el multiplicar-se de les generacions. Déu ens va crear a imatge seva, a imatge del seu ésser u i tri, comunió en la diversitat.

I quan, a causa de la seva desobediència, l'ésser humà es va allunyar de Déu, ell, en la seva misericòrdia, va voler oferir un camí de reconciliació, no als individus, sinó a un poble, a un nosaltres destinat a incloure tota la família humana, tots els pobles: «Aquest és el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. Ells seran el seu poble i el seu Déu serà “Déu que és amb ells”» (*Ap* 21,3).

La història de la salvació veu, per tant, un nosaltres a l'inici i un nosaltres al final, i en el centre, el misteri de Crist, mort i ressuscitat per tal que «tots siguin u» (*Jn* 17,21). El temps present, però, ens mostra que el nosaltres volgut per Déu està trencat i fragmentat, ferit i desfigurat. I això s'esdevé especialment en els moments de més crisi, com ara per la pandèmia. Els nacionalismes tancats i agressius (cf. *Fratelli tutti*, 11) i l'individualisme radical (cf. *ibid.*, 105) esberlen i divideixen el nosaltres, tant en el món com dins l'Església. I el preu més elevat el paguen els qui més fàcilment poden convertir-se en els altres: els estrangers, els migrants, els marginats, que habiten les perifèries existencials.

En realitat, tots som a la mateixa barca i som cridats a comprometre'ns per tal que no hi hagi més murs que ens separin, que no hi hagi més altres, sinó només un nosaltres, gran com tota la humanitat. Per això, aprofito l'ocasió d'aquesta Jornada per a fer una doble crida a caminar junts

vers un nosaltres cada vegada més gran, adreçant-me sobretot als fidels catòlics i després a tots els homes i dones del món.

Una Església cada vegada més catòlica

Per als membres de l'Església catòlica aquesta crida es tradueix en un compromís per ser cada vegada més fidels al seu ser catòlics, realitzant allò que sant Pau recomanava a la comunitat d'Efes: «Un sol cos i un sol Esperit, com és també una de sola l'esperança que us dona la vocació que heu rebut. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme» (*Ef 4,4-5*).

En efecte, la catolicitat de l'Església, la seva universalitat, és una realitat que demana ser acollida i viscuda en cada època, segons la voluntat i la gràcia del Senyor que ens va prometre estar sempre amb nosaltres, fins a la fi dels temps (cf. *Mt 28,20*). El seu Esperit ens fa capaços d'abraçar tothom per a crear comunió en la diversitat, harmonitzant les diferències sense mai imposar una uniformitat que despersionalitz. En l'encontre amb la diversitat dels estrangers, dels migrants, dels refugiats i en el diàleg intercultural que pot sorgir-ne, se'ns dona l'oportunitat de créixer com a Església, d'enriquir-nos mútuament. Per això, tot batejat, on sigui que es trobi, és membre de ple dret de la comunitat eclesial local, membre de l'única Església, resident en l'única casa, component de l'única família.

Els fidels catòlics son cridats a comprometre's, cada un a partir de la comunitat en la qual viu, per tal que l'Església sigui sempre més inclusiva, seguint la missió que Jesucrist va encomanar als Apòstols: «Pel camí prediqueu dient: "El Regne del cel és a prop." Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimo-

nis. De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc» (*Mt 10,7-8*).

Avui l'Església està cridada a sortir als carrers de les perifèries existencials per curar qui està ferit i buscar qui està perdut, sense prejudicis o pors, sense proselitisme, però disposada a eixamplar l'espai de la seva tenda per acollir tothom. Entre els habitants de les perifèries trobarem molts migrants i refugiats, desplaçats i víctimes del tràfic, als quals el Senyor vol que se'ls manifesti el seu amor i que se'ls anunciï la seva salvació. «Els fluxos migratoris contemporanis constitueixen una nova "frontera" missionera, una ocasió privilegiada per anunciar Jesucrist i el seu Evangeli sense moure's del propi ambient, de donar un testimoniatge concret de fe cristiana en la caritat i en el respecte profund per altres expressions religioses. L'encontre amb els migrants i refugiats d'altres confessions i religions és un terreny fèrtil per al desenvolupament d'un diàleg ecumènic i interreligiós sincer i enriquidor» (Discurs als responsables nacionals de la pastoral de migracions, 22 de setembre de 2017).

Un món cada vegada més inclusiu

A tots els homes i dones del món els adreço la meua crida a caminar junts vers un nosaltres cada vegada més gran, a recompondre la família humana, per a construir junts el nostre futur de justícia i de pau, assegurant que ningú no quedi exclòs.

El futur de les nostres societats és un futur «ple de color», enriquit per la diversitat i les relacions interculturals. Per això hem d'aprendre avui a viure junts, en harmonia i pau. M'és particularment estimada la imatge dels habitants de Jerusalem que escolten l'anunci de la salvació el dia del

«baptisme» de l'Església, en la Pentecosta, immediatament després del descens de l'Esperit Sant: «Parts, medes i elamites, habitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia, del Pont i de l'Àsia, de Frígia i de Pamfília, d'Egipte i de les regions de Líbia tocant a Cirene, i els qui han vingut de Roma, tots, tant jueus com prosèlits, cretencs i àrabs, els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu» (Ac. 2,9-11).

És l'ideal de la nova Jerusalem (cf. *Is* 60; Ap 21,3), on tots els pobles es troben units, en pau i concòrdia, celebrant la bondat de Déu i les meravelles de la creació. Però per aconseguir aquest ideal hem d'esforçar-nos tots per enderrocar els murs que ens separen i construir ponts que afavoreixin la cultura de l'encontre, conscients de l'íntima interconnexió que hi ha entre nosaltres. En aquesta perspectiva, les migracions contemporànies ens ofereixen l'oportunitat de superar les nostres pors per a deixar-nos enriquir per la diversitat del do de cada un. Llavors, si ho volem, podem transformar les fronteres en llocs privilegiats d'encontre, on pot florir el miracle d'un nosaltres cada vegada més gran.

Demano a tots els homes i dones del món que facin un bon ús dels dons que el Senyor ens ha confiat per a conservar i fer encara més bonica la seva creació. «Un home de família noble havia d'anar-se'n en un país llunyà per rebre-hi la dignitat real i després tornar. Llavors va cridar deu dels seus servents i els confià la quantitat de deu mines, una per a cada un. I els va dir: "Negocieu-hi mentre no torno"» (*Lc* 19,12-13). El Senyor ens demanarà comptes de les nostres accions! Però per tal que a la nostra casa comuna se li garanteixi la cura adequada, hem de constituir-nos en

un nosaltres cada vegada més gran, cada vegada més corresponsable, amb la ferma convicció que el bé que fem al món el fem a les generacions presents i futures. Es tracta d'un compromís personal i col·lectiu, que es fa càrrec de tots els germans i germanes que continuaran sofrint mentre intentem aconseguir un desenvolupament més sostenible, equilibrat i inclusiu. Un compromís que no fa distinció entre autòctons i estrangers, entre residents i hostes, perquè es tracta d'un tresor comú, de la cura del qual, així com dels beneficis del qual, ningú no n'ha de quedar exclòs.

El somni comença

El profeta Joel va preannunciar el futur messiànic com un temps de somnis i de visions inspirades per l'Esperit: «Vessaré el meu esperit sobre tothom: els vostres fills i les vostres filles profetitzaran, els vostres vells tindran somnis, i els vostres joves, visions» (3,1). Som cridats a somniar junts. No hem de tenir por de somniar i de fer-ho junts com una única humanitat, com companys del mateix viatge, com fills i filles d'aquesta mateixa terra que és la nostra casa comuna, tots germans i germanes (cf. *Fratelli tutti*, 8).

Pare sant i estimat,

el teu Fill Jesús ens va ensenyar que hi ha una gran alegria al cel quan algú que estava perdut

és trobat,

quan algú que havia estat exclòs, rebutjat o descartat

és acollit de nou en el nostre nosaltres, que esdevé així cada vegada més gran.

Et preguem que concedeixis a tots els deixebles de Jesús

i a totes les persones de bona voluntat

la gràcia de complir la teva voluntat en el món.

Beneeix cada gest d'acollença i d'assistència que situa novament qui és a l'exili en el nosaltres de la comunitat i de l'Església, per tal que la nostra terra pugui ser, tal i com tu la vas crear, la casa comuna de tots els germans i germanes. Amén.

Francesc, Papa

Carta apostòlica en forma de «motu proprio» *Antiquum Ministerium* del Papa Francesc amb la qual s'institueix el ministeri de catequista

Roma, 10-5-2021

El ministeri de Catequista en l'Església és molt antic. És una opinió comuna entre els teòlegs que els primers exemples es troben ja en els escrits del Nou Testament. El servei de l'ensenyament troba la seva primera forma germinal en els «mestres», als quals l'Apòstol fa referència en escriure a la comunitat de Corint: «En l'Església, Déu ha posat, en primer lloc, apòstols; en segon lloc, profetes; en tercer lloc, mestres; després, els qui tenen poder d'obrar miracles; després, els qui tenen la gràcia de donar la salut als malalts, d'ajudar els altres, de guiar-los, de parlar llenguatges misteriosos. No tothom ha de ser apòstol o profeta o mestre. No tothom ha d'obrar miracles, ha de tenir la gràcia de donar la salut als malalts, ha de ser capaç de parlar llenguatges misteriosos o ha de ser capaç d'interpretar-los. Interesseu-vos més pels dons millors. Però ara us indicaré un camí

incomparablement més gran» (1 Co 12, 28-31).

El mateix Lluç al començament del seu Evangeli afirma: «Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa dels ensenyaments que has rebut» (Lc 1,3-4). L'evangelista sembla ser molt conscient que amb els seus escrits està proporcionant una forma específica d'ensenyament que permet donar solidesa i força als qui ja han rebut el Baptisme. L'apòstol Pau torna a tractar el tema quan recomana als Gàl·lates: «El qui és instruït en la paraula de Déu ha de compartir el que té amb aquell qui l'instrueix» (Ga 6,6). El text, com es constata, afegeix una peculiaritat fonamental: la comunió de vida com una característica de la fecunditat de la veritable catequesi rebuda.

Des dels seus orígens, la comunitat cristiana ha experimentat una forma àmplia de ministerialitat que s'ha concretat en el servei d'homes i dones que, obedients a l'acció de l'Esperit Sant, han dedicat la seva vida a l'edificació de l'Església. Els carismes, que l'Esperit no ha deixat mai d'infondre sobre els batejats, van trobar en alguns moments una forma visible i tangible de servei directe a la comunitat cristiana en múltiples expressions, fins al punt de ser reconeguts com una diaconia indispensable per a la comunitat. L'apòstol Pau es fa intèrpret autoritzat d'això quan testifica: «Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu. Les manifestacions de l'Esperit dis-

tribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda; un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de donar la salut als malalts, en virtut de l'únic Esperit; un altre, el do de fer miracles; un altre, el do de profecia; un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic; un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos; un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé» (1 Co 12, 4-11).

Per tant, dins de la gran tradició carismàtica del Nou Testament, és possible reconèixer la presència activa de batejats que exerciren el ministeri de transmetre de forma més orgànica, permanent i vinculada a les diverses circumstàncies de la vida, l'ensenyament dels apòstols i dels evangelistes (cf. Conc. Ecum. Vat. II, Cost. dogm. *Dei Verbum*, 8). L'Església ha volgut reconèixer aquest servei com a expressió concreta del carisma personal que ha afavorit en gran manera l'exercici de la seva missió evangelitzadora. Una mirada a la vida de les primeres comunitats cristianes que es comprometeren en la difusió i desenvolupament de l'Evangeli, insta també avui l'Església a comprendre quines poden ser les noves expressions amb les quals continui sent fidel a la Paraula del Senyor per fer arribar el seu Evangeli a tota criatura.

Tota la història de l'evangelització d'aquests dos mil·lennis mostra amb gran evidència com n'ha estat, d'eficàç, la missió dels catequistes. Bisbes, preveres i diaques, juntament amb tants consagrats, homes i dones, dedicaren la seva vida a

l'ensenyament catequètic per tal que la fe fos un suport vàlid per a l'existència personal de tot ésser humà. Alguns, a més, reuniren al seu voltant altres germans i germanes que, compartint el mateix carisma, constituïren Ordes religiosos dedicats completament al servei de la catequesi.

No es pot oblidar els innumbrables laics i laiques que han participat directament en la difusió de l'Evangeli a través de l'ensenyament catequístic. Homes i dones animats per una gran fe i autèntics testimonis de santedat que, en alguns casos, foren també fundadors d'Esglésies i arribaren fins i tot a donar la seva vida. També en els nostres dies, molts catequistes capaços i constants estan al capdavant de la comunitat en diverses regions i exerceixen una missió insubstituïble en la transmissió i aprofundiment de la fe. La llarga llista de beats, sants i màrtirs catequistes ha marcat la missió de l'Església, que mereix ser coneguda perquè constitueix una font fecunda no només per a la catequesi, sinó per a tota la història de l'espiritualitat cristiana.

A partir del Concili Ecumènic Vaticà II, l'Església ha percebut amb renovada consciència la importància del compromís del laïcat en l'obra de l'evangelització. Els Pares conciliars subratllaren repetidament com n'és, de necessària, per a la implicació directa dels fidels laics, segons les diverses formes en les quals pot expressar-se el seu carisma, per a la "plantatio Ecclesiae" i el desenvolupament de la comunitat cristiana. «També és digne d'elogi aquell estol, tan meritíssim en l'obra de missions entre els gentils, compost d'homes i dones catequistes, els quals animats d'esperit apostòlic, amb gran esforç donen un ajut singular i absolutament necessari

per a l'expansió de la fe i de l'Església. En el nostre temps, davant el nombre insuficient de clergues per a evangelitzar tantes multituds i acomplir el ministeri pastoral, la tasca dels catequistes té la màxima importància» (Conc. Ecum. Vat. II, Decr. *Ad gentes*,17).

Juntament amb el ric ensenyament conciliar, és necessari referir-se a l'interès constant dels Summes Pontífexs, del Sínode dels Bisbes, de les Conferències Episcopals i dels diversos Pastors que en el transcurs d'aquestes dècades han impulsat una notable renovació de la catequesi. El Catecisme de l'Església Catòlica, l'Exhortació apostòlica *Catechesi tradendae*, el Directori Catequístic General, el Directori General per a la Catequesi, el recent Directori per a la catequesi, així com tants Catecismes nacionals, regionals i diocesans, són una expressió del valor central de l'obra catequística que posa en primera pla la instrucció i la formació permanent dels creients.

Sense cap detriment de la missió pròpia del bisbe, que és la de ser el primer catequista a la seva diòcesi juntament amb el presbiteri, amb el qual comparteix la mateixa atenció pastoral, i a la responsabilitat particular dels pares respecte a la formació cristiana dels seus fills (cf. CIC can. 774 §2; CCEO can. 618), és necessari reconèixer la presència de laics i laiques que, en virtut del propi baptisme, se senten cridats a col·laborar en el servei de la catequesi (cf. CIC, can. 225; CCEO can. 401 i 406). Als nostres dies, aquesta presència és encara més urgent degut a la renovada consciència de l'evangelització en el món contemporani (cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 163-168), i a la importància d'una cultura globalitzada (cf. Carta enc.

Fratelli tutti, 100.138), que reclama una trobada autèntica amb les generacions joves, sense oblidar l'exigència de metodologies i instruments creatius que facin coherent l'anunci de l'Evangeli amb la transformació missionera que l'Església ha emprès. Fidelitat al passat i responsabilitat pel present són les condicions indispensables perquè l'Església pugui dur a terme la seva missió al món.

Despertar l'entusiasme personal de cada batejat i revifar la consciència d'estar cridat a realitzar la pròpia missió en la comunitat, requereix escoltar la veu de l'Esperit, que mai no deixa d'estar present de manera fecunda (cf. CIC can. 774 §1; CCEO can. 617). L'Esperit crida també avui a homes i dones perquè surtin a l'encontre de tots els qui esperen conèixer la bellesa, la bondat i la veritat de la fe cristiana. És tasca dels Pastors donar suport a aquest itinerari i enriquir la vida de la comunitat cristiana amb el reconeixement de ministeris laicals capaços de contribuir a la transformació de la societat mitjançant «la penetració dels valors cristians en el món social, polític i econòmic» (*Evangelii gaudium*, 102).

L'apostolat laical té un valor secular indiscutible, que demana «buscar el Regne de Déu tractant les coses temporals i ordenant-les cap a Déu» (Conc. Ecum. Vat. II, Cost. dogm. *Lumen Gentium*, 31). La seva vida quotidiana està entrellaçada amb vincles i relacions familiars i socials que permeten verificar fins a quin punt «són cridats d'una manera especial a fer present i activa l'Església en aquells llocs i circumstàncies on ella no pot esdevenir la sal de la terra si no és a través d'ells» (*Lumen gentium*,33). No obstant això, és bo recordar que a més d'aquest aposto-

lat «els laics també poden ser cridats de distintes maneres a una col·laboració més directa amb l'apostolat de la jerarquia, per l'estil d'aquells homes i dones que ajudaven l'apòstol Pau en l'Evangeli, treballant molt en el Senyor» (*Lumen gentium*, 33).

La funció particular exercida pel Catequista, en tot cas, s'especifica dins d'altres serveis presents en la comunitat cristiana. El Catequista, en efecte, està cridat en primer lloc a manifestar la seva competència en el servei pastoral de la transmissió de la fe, que es desenvolupa en les seves diverses etapes: des del primer anunci que introdueix al kerygma, passant per l'ensenyament que fa prendre consciència de la vida nova en Crist i prepara en particular als sacraments de la iniciació cristiana, fins a la formació permanent que permet a cada batejat estar sempre disposat «a donar una resposta a tothom qui us demani raó de l'esperança que teniu» (1 Pe 3,15). El Catequista és al mateix temps testimoni de la fe, mestre i mistagog, acompanyant i pedagog que ensenya en nom de l'Església. Una identitat que només pot desenvolupar-se amb coherència i responsabilitat mitjançant la pregària, l'estudi i la participació directa en la vida de la comunitat (cf. Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, Directori per a la catequesi, 113).

Amb clarividència, sant Pau VI va promulgar la Carta apostòlica *Ministeria quaedam* amb la intenció no només d'adaptar els ministeris de Lector i d'Acòlit al nou moment històric (cf. Carta ap. *Spiritus Domini*), sinó també per a instar les Conferències Episcopals a ser promotores d'altres ministeris, inclòs el de Catequista: «A més dels ministeris comuns a tota l'Església Llatina, res impedeix que les

Conferències Episcopals demanin a la Seu Apostòlica la institució d'altres ministeris que per motius particulars creguin necessaris o molt útils en la pròpia regió. Entre aquests hi ha, per exemple, l'ofici d'Ostiari, d'Exorcista i de Catequista». La mateixa invitació urgent va reparèixer a l'exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi* quan, demanant saber llegir les exigències actuals de la comunitat cristiana en fidel continuïtat amb els orígens, exhortava a trobar noves formes ministerials per a una pastoral renovada: «Aquests ministeris, nous en aparença però molt vinculats a experiències viscudes per l'Església al llarg de la seva existència —per exemple, el de catequista [...]—, són preciosos per a la implantació, la vida i el creixement de l'Església i per a la seva capacitat d'irradiar-se al voltant de si mateixa i vers els qui estan lluny» (Sant Pau VI, Exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 73).

No es pot negar, per tant, que «ha crescut la consciència de la identitat i la missió del laic en l'Església. Es compta amb un nombrós laicat, encara que no suficient, amb arrelat sentit de comunitat i una gran fidelitat en el compromís de la caritat, la catequesi, la celebració de la fe» (*Evangelii gaudium*, 102). D'això es dedueix que rebre un ministeri laical com el de Catequista dona un èmfasi més gran al compromís missioner propi de cada batejat, que en tot cas s'ha de dur a terme de forma plenament secular sense caure en cap expressió de clericalització.

Aquest ministeri té un fort valor vocacional que requereix el degut discerniment per part del Bisbe i que s'evidencia amb el Ritu d'Institució. En efecte, aquest és un servei estable que es presta a l'Església local segons les necessitats pastorals

identificades per l'Ordinari del lloc, però realitzat de manera laical com ho exigeix la naturalesa mateixa del ministeri. És convenient que al ministeri instituït de Catequista siguin cridats homes i dones de profunda fe i maduresa humana, que participin activament en la vida de la comunitat cristiana, que puguin ser acollidors, generosos i visquin en comunió fraterna, que rebin la deguda formació bíblica, teològica, pastoral i pedagògica per a ser comunicadors atents de la veritat de la fe, i que hagin adquirit ja una experiència prèvia de catequesi (cf. Ecum. Vat. II, Decr. *Christus Dominus*,14; CIC can. 231 §1; CCEO can. 409 §1). Es requereix que siguin fidels col·laboradors dels preveres i els diques, disposats a exercir el ministeri on sigui necessari, i animats per un veritable entusiasme apostòlic.

En conseqüència, després d'haver ponderat cada aspecte, en virtut de l'autoritat apostòlica institueixo el ministeri laical de Catequista

La Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments s'encarregarà en breu de publicar el Ritu d'Institució del ministeri laical de Catequista.

Convido, doncs, les Conferències Episcopals a fer efectiu el ministeri de Catequista, establint l'itinerari de formació necessari i els criteris normatius per accedir-hi, trobant les formes més coherents per al servei que ells estaran cridats a realitzar d'acord amb tot el que s'ha expressat en aquesta carta apostòlica.

Els Sínodes de les Esglésies Orientals o les Assemblees dels Jerarques podran acollir el que està establert aquí per a les respectives Esglésies sui iuris, basant-se en el propi dret particular.

Que els Pastors no deixin de fer pròpia

l'exhortació dels Pares conciliars quan recordaven: «Saben que no han estat instituïts per Crist perquè assumeixin ells sols tota la missió salvífica de l'Església envers el món, sinó que la seva elevada funció és de pasturar de tal manera els fidels i de reconèixer-ne talment els serveis i els carismes que tots a la seva manera col·laborin a l'obra comuna» (*Lumen gentium*, 30). Que el discerniment dels dons que l'Esperit Sant mai no deixa de concedir a la seva Església sigui per a ells el suport necessari per tal de fer efectiu el ministeri de Catequista per al creixement de la pròpia comunitat.

El que he resolt amb aquesta Carta Apostòlica en forma de Motu Proprio, ordeno que tingui vigència ferma i estable, sense que res obsti en contra o malgrat qualsevol disposició contrària, encara que sigui digna de particular menció, i que es promulgui mitjançant la seva publicació a *L'Osservatore Romano*, entrant en vigor el mateix dia, i després es publiqui al comentari oficial de les *Acta Apostolicae Sedis*.

Francesc, Papa.

«Per una Església sinodal: comunió, participació i missió» XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes

Vaticà, 21-5-2021

Presentació de l'itinerari sinodal aprovat pel Sant Pare Francesc en l'audiència concedida al cardenal Secretari General del Sínode dels Bisbes, en data 24 d'abril de 2021.

1. "El camí de la sinodalitat és el camí que Déu espera de l'Església del tercer mil·

lenni. El que el Senyor ens demana, en cert sentit, ja està tot contingut en la paraula «Sínodo». Caminar junts —laics, pastors, bisbe de Roma— és un concepte fàcil d'expressar amb paraules, però no és tan fàcil posar-lo en pràctica” (Discurs del Sant Pare Francesc en la Commemoració del 50 aniversari de la institució del Sínodo dels Bisbes, 17 d'octubre de 2015). Per això la propera Assemblea General Ordinària del Sínodo dels Bisbes tindrà com a tema: “Per una Església sinodal: comunió, participació i missió”.

2. Efectivament, la sinodalitat ens remet a l'essència mateixa de l'Església, a la seva realitat constitutiva, i s'orienta a l'evangelització. És una manera de ser eclesial i una profecia per al món d'avui. “El Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos” (1Co 12,12). És el que sant Agustí denomina el Crist Total (cf. *Sermó* 341), cap i membres en unitat indivisible, inseparable. Només des de la unitat en Crist cap té sentit la pluralitat en els membres del cos, que enriqueix l'Església, superant qualsevol temptació d'uniformitat. Des d'aquesta unitat en la pluralitat, amb la força de l'Esperit, l'Església està cridada a obrir camins i, també, a posar-se ella mateixa en camí.

3. El Sínodo dels Bisbes és el punt de convergència del dinamisme, d'escolta recíproca en l'Esperit Sant, dut a tots els àmbits de la vida de l'Església (cf. Discurs del Sant Pare Francesc en la Commemoració del 50 aniversari de la institució del Sínodo dels Bisbes, 17 d'octubre de 2015). No es tracta només d'un esdeveniment, sinó d'un procés que involucra en sinergia

a tot el Poble de Déu, al Col·legi episcopal i al bisbe de Roma, cadascú segons la seva pròpia funció (cf. Al·locució del cardenal Mario Grech al Sant Pare al Consistori per a la creació de nous cardenals, 28 de novembre 2020).

Itinerari per a la celebració del sínodo

4. Considerant que les Esglésies particulars, en les quals i a partir de les quals existeix l'una i única Església catòlica, contribueixen eficaçment al bé de tot el cos místic, que és també el cos de les Esglésies (cf. *Lumen Gentium* 23), el procés sinodal ple només existirà veritablement si s'hi impliquen les Esglésies particulars. I només pot existir una autèntica implicació de les Esglésies particulars si també participen els organismes intermedis de sinodalitat, és a dir, els Sínodes de les Esglésies orientals catòliques, els Consells i Assemblees de les Esglésies sui iuris i les Conferències Episcopals, amb les seves expressions nacionals, regionals i continentals.

5. Així doncs, el camí sinodal s'inicia amb una obertura solemne i s'articula en tres fases:

5.1. Obertura del sínodo: octubre 2021

Tindrà lloc tant al Vaticà com a cada Església particular.

5.1.1. Obertura amb el Sant Pare al Vaticà: 9-10 d'octubre de 2021.

- a. Moment de trobada / reflexió
- b. Moment de pregària / celebració (Eucaristia)

5.1.2. Obertura a les Esglésies particulars: diumenge 17 d'octubre de 2021.

Se suggereix el mateix esquema, sota la presidència del respectiu bisbe diocesà:

- a. Moment de trobada / reflexió
- b. Moment de pregària / celebració (Eucaristia)

5.2. Fase en les esglésies particulars i en altres realitats eclesials: octubre 2021-abril 2022

L'objectiu d'aquesta fase és la consulta al Poble de Déu (cf. *Episcopalis Communio*, 5,2) per tal que el procés sinodal es realitzi en l'escolta a la totalitat dels batejats, subjecte del sensus fidei infalible in credendo.

Per tal de facilitar la consulta i la participació de tothom, es presenta el següent itinerari:

Secretaria general del sínode:

- 5.2.1. La Secretaria General del Sínode enviarà un Document preparatori, acompanyat d'un Qüestionari i un Vademecum amb propostes per a realitzar la consulta a cada Església particular.
- 5.2.2. S'enviarà també als dicasteris de la Cúria Romana, a les Unions de Superiors / Superiores Majors (USG / UISG), a altres unions / federacions de vida consagrada, als moviments internacionals de laics i a les Universitats / Facultats de Teologia.

Esglésies particulars i conferències episcopals o organismes corresponents:

- 5.2.3. Cada bisbe nomenarà un responsable diocesà (equip) de la consulta sinodal, que pugui ser punt de referència i enllaç amb la Conferència Episcopal i que acompanyi la consulta a l'Església particular en tots els seus passos. (Abans d'octubre de 2021).
- 5.2.4. Cada Conferència Episcopal (o organisme corresponent) nomenarà

així mateix un responsable (equip) que pugui ser referent i enllaç tant amb els responsables diocesans com amb la Secretaria General del Sínode. (Abans d'octubre de 2021).

Esglésies particulars:

- 5.2.5. La consulta a les Esglésies particulars es desenvoluparà a través dels òrgans de participació previstos en el dret, sense excloure altres modalitats que es considerin oportunes perquè la consulta sigui real i eficaç (cf. *Episcopalis Communio*, 6).
- 5.2.6. La consulta al Poble de Déu a cada Església particular es clausurarà amb una reunió pre-sinodal, que serà el moment culminant del discerniment diocesà.
- 5.2.7. Després de la clausura de la fase diocesana, cada Església particular enviarà les seves aportacions a la Conferència Episcopal en una data fixada per la pròpia Conferència Episcopal. A les Esglésies orientals s'enviaran als organismes corresponents. Conferències episcopals o organismes corresponents:
- 5.2.8. S'obrirà un període de discerniment dels pastors reunits en assemblea (Conferència Episcopal), als quals se'ls demana que escoltin el que l'Esperit ha suscitat a les Esglésies que se'ls ha confiat.
- 5.2.9. En el procés de redacció de la síntesi participaran també el responsable de la Conferència Episcopal pel que fa al procés sinodal i el seu equip, així com els representants escollits per a participar en l'Assemblea General Ordinària del Sínode a Roma, un cop ratificats pel Sant Pare.
- 5.2.10. La síntesi s'enviarà a la Secre-

taria General del Sínode. També s'hi enviaran les aportacions de cada una de les Esglésies particulars. (Abans d'abril de 2022).

Altres aportacions:

5.2.11. També es rebran les aportacions enviades pels Dicasteris de la Cúria Romana, les Universitats / Facultats de Teologia, les Unions de Superiors / Superiores Generals (USG / UISG), altres unions / federacions de vida consagrada i els moviments internacionals de laics. (Abans d'abril de 2022).

Secretaria general del sínode

5.2.12. La Secretaria General del Sínode procedirà a la redacció del primer Instrumentum Laboris. (Abans de setembre de 2022).

5.3. Fase continental: setembre 2022 - març de 2023

La finalitat d'aquesta fase és la de dialogar a nivell continental sobre el text del primer Instrumentum Laboris, realitzant un ulterior acte de discerniment des de les particularitat culturals específiques de cada continent.

Secretaria general del sínode:

5.3.1. La Secretaria General del Sínode publicarà i enviarà el primer Instrumentum Laboris. (El mes de setembre de 2022).

Reunions internacionals de conferències episcopals:

5.3.2. Cada Reunió Internacional de Conferències Episcopals nomenarà així mateix un responsable que pugui ser referent i enllaç tant amb les Conferències Episcopals com amb la Secretaria General del Sínode. (Abans de setembre de 2022).

5.3.3. Discerniment pre-sinodal en les

Assemblees continentals. S'establiran els criteris de participació dels bisbes residencials i dels altres membres del Poble de Déu.

5.3.4. Les Assemblees conclouran amb la redacció d'un document final, que s'enviarà a la Secretaria General del Sínode. (El mes de març de 2023).

Altres aportacions:

5.3.5. Contemporàniament a les reunions pre-sinodals continentals, es recomana que es desenvolupin també assemblees internacionals d'especialistes, que puguin enviar les seves aportacions a la Secretaria General del Sínode. (El mes de març de 2023).

Secretaria general del sínode

5.3.6. La Secretaria General del Sínode procedirà a la redacció del segon Instrumentum Laboris. (Abans de juny de 2023).

5.4. Fase de l'església universal: octubre de 2023

5.4.1. La Secretaria General del Sínode enviarà el segon Instrumentum Laboris als participants en l'Assemblea General del Sínode dels Bisbes.

5.4.2. Celebració del Sínode dels Bisbes a Roma, segons els procediments fixats en la Constitució Apostòlica *Episcopalis Communio*. (Octubre de 2023).

6. L'articulació de les diferents fases del procés sinodal fa possible l'escolta real del Poble de Déu i també una implicació de tots els bisbes als diversos nivells de la vida eclesial (Esglésies particulars, Conferències Episcopals o organismes corresponents, Reunions Internacionals de Conferències Episcopals). Es garanteix així la participació de tots en el procés sinodal i

es configura un exercici de la col·legialitat dins de l'exercici de la sinodalitat, en la perspectiva subratllada pel papa Francesc en el 50 aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes.

7. En un esperit de col·laboració, la Secretaria General del Sínode està oberta a clarificar i acompanyar qualsevol moment d'aquest procés sinodal, que ha de ser, essencialment, un esdeveniment espiritual de discerniment. “Un en escolta dels altres; i tots en escolta de l'Esperit Sant” (Discurs del Sant Pare Francesc en la Comemoració del 50 aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes, 17 d'octubre de 2015).

*Mario Card. Grech
Secretari General*

Missatge del papa Francesc amb motiu de la 1a Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran

Roma, 31-05-2021

(Festa de Sant Joaquim i Santa Anna,
25 de juliol de 2021)
“Jo soc amb tu dia rere dia”

Estimats avis, estimades àvies:

«Jo soc amb tu dia rere dia» (cf. *Mt* 28,20) és la promesa que el Senyor va fer als seus deixebles abans de pujar al cel i que avui et repeteix també a tu, estimat avi i estimada àvia. A tu. «Jo soc amb tu dia rere dia» són també les paraules que com a bisbe de Roma i com ancià igual que tu m'agradaria dirigir-te amb motiu d'aquesta primera Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran. Tota l'Església t'és propera

—diguem-ho millor, ens és propera—, es preocupa per tu, t'estima i no et vol deixar sol!

Soc molt conscient que aquest missatge t'arriba en un moment difícil: la pandèmia ha estat una tempesta inesperada i violenta, una dura prova que ha colpejat la vida de tots, però que a nosaltres, a la gent gran, ens ha reservat un tracte especial, un tracte més dur. Molts de nosaltres han emmalaltit, i molts han marxat o han vist com s'apagava la vida dels seus cònjuges o dels seus éssers estimats. Molts, aïllats, han patit la solitud durant un llarg temps.

El Senyor coneix cadascun dels nostres patiments durant aquest temps. Està al costat dels qui tenen la dolorosa experiència d'haver estat deixats al marge. La nostra solitud —agregada per la pandèmia— no li és indiferent. Una tradició narra que també sant Joaquim, l'avi de Jesús, va ser apartat de la seva comunitat perquè no tenia fills. La seva vida —com la de la seva esposa Anna— va ser considerada inútil. Però el Senyor li va enviar un àngel per a consolar-lo. Mentre ell, entristit, estava fora de les portes de la ciutat, se li aparegué un enviat del Senyor que li digué: «Joaquim, Joaquim! El Senyor ha escoltat la teva pregària insistent»¹. Giotto, en un dels seus famosos frescos², sembla que ambienta l'escena de nit, en una d'aquelles moltes nits d'insomni, plenes de records, preocupacions i desitjos a les que molts de nosaltres estem acostumats.

Però fins i tot quan tot sembla fosc, com en aquests mesos de pandèmia, el Senyor segueix enviant àngels pera consolar la nostra solitud i repetir-nos: “Jo soc amb tu dia rere dia”. Això t'ho diu a tu, m'ho diu a mi, a tothom. Aquest és el sentit d'aquesta Jornada que he volgut celebrar per primera

vegada precisament aquest any, després d'un llarg aïllament i una represa encara lenta de la vida social. Que cada avi, cada àvia, cada anciana —sobretot els qui estan més sols— rebí la visita d'un àngel!

A vegades tindran el rostre dels nets, altres vegades el rostre de familiars, d'amics de tota la vida o de persones que hem conegut durant aquest moment difícil. En aquest temps hem après a comprendre com en són d'importants les abraçades i les visites per a cadascun de nosaltres, i com m'entristeix que en alguns llocs això encara no sigui possible!

No obstant això, el Senyor també ens envia els seus missatgers a través de la Paraula de Déu, que no deixa mai que manqui en les nostres vides. Llegim una pàgina de l'Evangeli cada dia, preguem amb els Salms, llegim els Profetes. Ens commourà la fidelitat del Senyor. L'Esriptura també ens ajudarà a comprendre el que el Senyor ens demana avui per a la nostra vida. Perquè envia obrers a la seva vinya a totes les hores del dia (cf. *Mt* 20,1-16), i a cada etapa de la vida. Jo mateix puc testimoniar que vaig rebre la crida a ser bisbe de Roma quan havia arribat, per dir-ho d'alguna manera, a l'edat de la jubilació, i ja m'imaginava que no podria fer molt més. El Senyor està sempre a prop nostre —sempre— amb noves invitacions, amb noves paraules, amb el seu consol, però sempre està a prop nostre. Vosaltres sabeu que el Senyor és etern i que mai no es jubila. Mai.

A l'Evangeli de Mateu, Jesús diu als Apòstols: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (28,19-20). Aquestes paraules

es dirigeixen també avui a nosaltres i ens ajuden a comprendre millor que la nostra vocació és la de custodiar les arrels, transmetre la fe als joves i tenir cura dels petits. Escolteu-ho bé: quina és la nostra vocació avui, a la nostra edat? Custodiar les arrels, transmetre la fe als joves i tenir cura dels petits. No ho oblideu.

Tant és l'edat que tinguis, si continues treballant o no, si estàs sol o tens una família, si et vas convertir en àvia o avi de jove o de gran, si continues sent independent o necessites ajuda, perquè no hi ha edat en la que puguis jubilar-te de la tasca d'anunciar l'Evangeli, de la tasca de transmetre les tradicions als nets. És necessari posar-se en marxa i, sobretot, sortir d'un mateix per a emprendre alguna cosa nova.

Hi ha, per tant, una vocació renovada també per a tu en un moment crucial de la història. Et preguntaràs: però, com és possible? Les meves energies s'estan esgotant i no crec que pugui fer molt més. Com puc començar a comportar-me de forma diferent quan el costum s'ha convertit en la norma de la meva existència? Com puc dedicar-me als més pobres quan tinc ja moltes preocupacions per la meva família? Com puc ampliar la mirada si ni tan sols se'm permet sortir de la residència on visc? No és ja la meva solitud una càrrega massa pesada? Quants de vosaltres us feu aquesta pregunta: la meva solitud, no és una pedra massa pesada? El mateix Jesús va escoltar una pregunta d'aquest tipus a Nicodem, que li va preguntar: «Com pot néixer un home que ja és vell?» (*Jn* 3,4). Això pot ocórrer, respon el Senyor, obrint el propi cor a l'obra de l'Esperit Sant, que bufa on vol. L'Esperit Sant, amb aquesta llibertat que té, va a tot arreu i fa el que vol.

Com he repetit en diverses ocasions, de la crisi en la que es troba el món no en sortirem iguals, en sortirem millors o pitjors. I «tant de bo no es tracti d'un altre episodi sever de la història del que no hàgim estat capaços d'aprendre —nosaltres som durs de cap!— Tant de bo que no ens oblidem dels ancians que van morir per falta de respiradors [...]. Tant de bo que tant dolor no sigui inútil, que fem un salt cap a una forma nova de vida i descobrim definitivament que ens necessitem i ens devem els uns als altres, perquè la humanitat reneixi» (Carta enc. *Fratelli tutti*, 35). Ningú no se salva sol. Estem en deute els uns amb els altres. Tots germans.

En aquesta perspectiva, vull dir-te que ets necessari per a construir, en fraternitat i amistat social, el món de demà: el món en el qual viurem —nosaltres, i els nostres fills i nets— quan la tempesta s'hagi calmat. Tots «som part activa en la rehabilitació i l'auxili de les societats ferides» (ibíd., 77). Entre els diversos pilars que hauran de sostenir aquesta nova construcció n'hi ha tres que tu, millor que altres, pots ajudar a col·locar. Tres pilars: els somnis, la memòria i la pregària. La proximitat del Senyor donarà la força per emprendre un nou camí fins i tot als més fràgils d'entre nosaltres, pels camins dels somnis, de la memòria i de la pregària.

El profeta Joel va pronunciar en una ocasió aquesta promesa: «Els vostres vells tindran somnis, i els vostres joves, visions» (3,1). El futur del món resideix en aquesta aliança entre els joves i la gent gran. Qui, si no els joves, pot prendre els somnis de la gent gran i dur-los a terme? Però per això és necessari seguir somniant: en els nostres somnis de justícia, de pau i de solidaritat hi ha la possibilitat que els nostres

joves tinguin noves visions, i junts puguem construir el futur. És necessari que tu també donis testimoni que és possible sortir renovat d'una experiència difícil. I estic segur que no serà l'única, perquè n'hauràs tingut moltes a la teva vida, i has aconseguit sortir-ne. Aprèn també d'aquella experiència per a sortir ara d'aquesta.

Els somnis, per això, estan entrelaçats amb la memòria. Penso en com n'és d'important el dolorós record de la guerra i en tot el que les noves generacions poden aprendre d'ell sobre el valor de la pau. I ets tu qui el transmet, en haver viscut el dolor de les guerres. Recordar és una veritable missió per a tot ancià: la memòria, i portar la memòria als altres. Edith Bruck, que va sobreviure a la tragèdia de la Shoah, va dir que «només per il·luminar una sola consciència val l'esforç i el dolor de mantenir viu el record del que ha estat —i continua—. Per a mi, la memòria és viure»³. També penso en els meus avis i en els que entre vosaltres vàreu haver d'emigrar i saben com n'és de dur deixar la llar, com fan encara avui tantes persones a la recerca d'un futur. Alguns d'ells, potser, els tenim al costat nostre i ens cuiden. Aquesta memòria pot ajudar a construir un món més humà, més acollidor. Però sense la memòria no es pot construir; sense ciments mai no construiràs una casa. Mai. I els ciments de la vida són la memòria.

Finalment, la pregària. Com va dir una vegada el meu predecessor, el papa Benet, sant ancià que continua pregant i treballant per l'Església: «La pregària dels ancians pot protegir el món, ajudant-lo tal vegada de manera més incisiva que la sol·licitud de molts»⁴. Això ho va dir gairebé al final del seu pontificat el 2012. És bonic. La teva pregària és un recurs molt valuós:

és un pulmó del que l'Església i el món no poden privar-se (cf. Exhort. apost. *Evangeli gaudium*, 262). Sobretot en aquest moment difícil per a la humanitat, mentre travessem, tots en la mateixa barca, el mar tempestuós de la pandèmia, la teva intercessió pel món i per l'Església no és en va, sinó que indica a tots la serena confiança d'un lloc d'arribada.

Benvolguda àvia, benvolgut avi, al concloure aquest missatge voldria assenyalar-te també l'exemple del beat —i prope-rament sant— Carles de Foucauld. Va viure com a ermità a Algèria i en aquest context perifèric va donar testimoni dels «seus desitjos de sentir a qualsevol ésser humà com a un germà» (Carta enc. *Fratelli tutti*, 287). La seva història mostra com és possible, fins i tot en la solitud del propi desert, intercedir pels pobres del món sencer i convertir-se veritablement en un germà i una germana universal.

Demano al Senyor que, gràcies també al seu exemple, cadascú de nosaltres eixampli el seu cor i el faci sensible als patiments dels més petits, i capaç d'intercedir per ells. Que cadascú de nosaltres aprengui a repetir a tots, i especialment als més joves, aquestes paraules de consol que avui hem escoltat dirigides a nosaltres: “Jo soc amb tu dia rere dia”. Endavant i coratge. Que el Senyor us beneeixi.

Francesc, Papa

NOTES

1. L'episodi es narra al Protoevangeli de Jaume.
2. Es tracta de la imatge escollida com a logotip de la Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran.
3. Cf. La memoria è vita, la scrittura è respiro: L'Osservatore Romano (26 gener 2021).
4. Cf. Visita a la Casa-Família “Viscaels ancians” (2 novembre 2012).

ALTRES INFORMACIONS

tians, del model de persona i de societat justa, solidària i respectuosa amb la natura que reclama l'encíclica Laudato Si'.

En definitiva, ens trobem davant d'una setmana de celebració, acció i testimoniatge, a dos nivells: un programa principal i múltiples esdeveniments paral·lels descentralitzats arreu del món.

Setmana Laudato Si'

Sant Feliu de Llobregat, 12-5-2021

Del 16 al 24 de maig tindrà lloc la Setmana Laudato Si' 2021, com a cloenda de l'Any Especial Laudato Si' que el Dicasteri per a la Promoció del Desenvolupament Humà Integral va establir des del 21 de maig de 2020 fins al 24 de maig de 2021. No obstant això, no és un punt final, sinó una etapa d'un camí que vol portar tots els cristians i membres de la família humana a una experiència de veritable kairos, en un temps de "Jubileu" per a la Terra, per a la humanitat i per a totes les criatures de Déu.

Enguany, a més, la Setmana Laudato Si' serà un moment per reflexionar sobre el que la pandèmia de la COVID-19 ens ha ensenyat i per preparar el futur amb esperança.

Com dèiem, el Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral és el principal patrocinador de la celebració i el Moviment Catòlic Mundial pel Clima actua com a facilitador d'un grup de més de 150 socis catòlics que participen en la iniciativa. A casa nostra, la Xarxa de Parròquies Ecosolidàries també inclou entre les seves línies d'acció la promoció, en àmbits cris-

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat